ARGENTíNAI
MAGYAR HíRLAP
Ifjúsági rovattal

L. Monteverde 4251
(1636) Olivos
Bs. Aires - Argentina

PERIÓDICO HÚNGARO DE LA ARGENTINA
CON SECCIÓN EN CASTELLANO

VIII. évf. 94-95. sz.
2013. JANUÁR-FEBRUÁR
(LXXXIII. évf. 15.900-901. sz.)

P. Bárány Béla gondolatai:

ÚJÉVI ÜZENET

- Az új év első napja az ígéretek, fogadkozások napja. Valamenynyire érthető, hiszen újból elkezdődik valami. S hogy mi, az csak tőlünk függ. Ha akarjuk, másképpen lesz minden, ha akarjuk, minden marad a régiben. A döntés szabadságát maga a lehetőség teremti meg: változtathatunk, ha akarunk. De ne essünk bele a sokak által elkövetett hibába: **vannak, akik sokat várnak az új évtől, de meglepően keveset önmaguktól.**

Hajócskánk változatlanul a fény irányába halad...
(Salvador Dalí: Hajók őrizetben)

- A keresztények ezekben a napokban hálát adnak az Istennek mindenért. A hála nem időszakos megnyilvánulás életünkben, hanem állandósulnia kell. De hogyan adjon hálát az, akit - meglátása szerint - csak rossz ért az elmúlt évben? Mert kirúgták a munkahelyéről, megszürkült a házassága, nem volt szabadságon, kórházba is került, két-három hozzátartozója is elhunyt stb. Attól függ, honnan nézzük az eseményeket: saját szemszögünkből csupán, vagy Isten oldaláról.

- *A polaroid kép hasonlata jut eszembe: a gépből tulajdonképpen egy sötét lap csúszik ki. S ahogy azt szemléljük, egyszer csak elkezdenek kirajzolódni a fotó körvonalai, a kontúrok és a színek. S kis idő elteltével teljes fényességében, színességében láthatóvá lesz a fénykép. A polaroid kép az Isten világa, amely úgy kerül elénk, mint amiből semmi sem kivehető. Láthatatlan, és mégis a szemlélődés közben lassan kirajzolódik az egész kép. De egy kis időnek el kell telnie közben.*

- Nézzünk így az érthetetlenre, a láthatatlanra, mert egy idő után világos és egyértelmű lesz számunkra: mit akart ezekkel Isten az életünkben. Elképzelhető, hogy a munkámat precízebben kellett volna végeznem. Házassági problémám felnyitotta szememet, hogy ráébredjek hibáimra és változtassak rajtuk! A szabadság alatt keresek alkalmat arra, hogy gyermekeimmel többet beszélgessek. A kórházi kezelés alázatra taníthat. Hozzátartozóim halála pedig elgondolkodtathat az élet értelméről.

- Jó volna az idei évben naponta elvetni Isten szántóföldjébe a **megértés, türelem, biztatás, bizalom, gyengédség, tapintat, elfogadás, megbocsátás** búzaszemeit, hogy környezetünkben meghozzák gyümölcsüket. Hadd legyen szeretetünk táplálék mások számára!

Boldog, kiegyensúlyozott új évet kíván az AMH minden Olvasójának!

Székely köszöntő

Ismét egy esztendő hanyatlik a sírba,
Nézhetünk utána nevetve vagy sírva.
Sokan biz' örömest búcsúznak el tőle,
Azt várják, hogy különb lesz a kővetője.

Itt állok magam is, azt óhajtom itten,
Jobb időket érjünk, mint az elmúlt évben.
A mezőkön áldást, a hazában békét,
Az emberek szívében boldog egyetértést.

Ezért fohászkodunk, ezért ver a szívünk,
Adjon az Úr Isten Boldog Újesztendőt nékünk!

A mókussal együtt
B.U.É.K. az AMH !

Fohász

Kérlek, fordíts át bennem mindent jóra,
A haragot jóindulatra,
A rossz felhánytorgatását kedvességre,
A számonkérést segítő szándékra,
A szorongást örömre,
A félelmet feltámadásra,
A sötétséget fényre.

Vágvölgyi Éva

Életedből sose hiányozzék:
Egy álom, amiért küzdhessél,
Egy terv, amit kivitelezhessél,
Valami, amit tanulhassál,
Egy hely, ahová mehessél, és
Valaki, akit szerethessél.

(Névtelen. Köszönet Grabnerné Nagyiványi Patrícia)

2013

Nagyon sokan úgy éltük meg a 2012. év elmúlását, mint a tovaszálló felhő suhanását. Sokunknak hozott ez az év nehézségeket és felismeréseket.

Egyre többen ráébredtünk, hogy az év vége felé ***megjött az ideje a belső munkának, a „számvetéseknek".***

Végtelen béke

Nagy változások kezdetét vetítették előre a 2012. évben megtörtént események. Egyre többen „ébredezünk" a lelki-szellemi alvásból és olyan embertársainknak nyílik ki a tudata a magasabb világok felé, akik nem is olyan régen az anyagi, megfogható világ bűvöletében élték napjaikat.

Ezek a változások óhatatlanul itt vannak körülöttünk. Megfigyelhető ez a természet erőinek erőteljesebb jelzéseiben és az emberi társadalmakban egyre jobban növekvő feszültségekben.

Az anyagi világ energiáit képviselő erők jobban háttérbe szorulnak, bár ezt érezvén erősebb és erősebb kötelékeket próbálnak a „szellemi tévelygők" tudatára borítani.

De a FÉNY születését már nem lehet visszatartani!

Tudatunk mélyéről és az égi-szellemi energiák felől egyre erőteljesebb és fényesebb szálak szövődnek. ***A sötétséget a szellemi Fénnyel lehet megváltoztatni.***

*

Nekünk, embereknek többek között az is a feladatunk, hogy jelképesen összekössük az eget és a földet, a szellemi tisztaságot próbáljuk behozni életünkbe, mindennapjainkba.

Amit sokan félremagyarázva a világvégének írnak le, az arra is utal, hogy egy olyan korszaknak, amely az anyagi világ bűvöletében él, ideje átadni a helyét a lelki-szellemi világ rezdüléseinek és fénybeborulásának. El kell engednünk a tudatosságot megbéklyózó kötőerőket és be kell engedni az új erőket és energiákat: alázat, türelem, bölcsesség, állhatatosság...

Kívánom, hogy mindazok életében jelenjenek meg azon erők, amelyek ezen energiákat be tudják engedni! ***Bízom benne, hogy jobb emberek leszünk ez által!***

*

Vigyázzunk az értékeinkre, természeti kincseinkre, mert az Anyaföld azt tükrözi vissza, ahogyan mi is bánunk vele. Ez a Föld, amin élünk nem a miénk, hanem gyermekeinktől, unokáinktól kaptuk kölcsön.

Az erős természeti kibillenések nagy része elkerülhető volna, ha másképp viszonyulnánk szűkebb és tágabb világunkhoz.

Kívánom, hogy tudjunk majd utódainknak úgy a szemébe nézni tiszta tekintettel, hogy igen, tettünk azért, hogy a világ jobb lett általunk.

Bízom benne, hogy az Új Esztendő meghozza nekünk mindazt, amire vágyunk, és amit érdemlünk! Ne feledkezzünk el azokról, akik egyedül vannak, s akik nélkülöznek, hajoljunk le hozzájuk, hiszen ennél felemelőbb érzés nemigen van!

Tudjunk tanulni az elmúlt idők hibáiból, saját életünkből, tudjuk elengedni a régebbi fájdalmakat, sérelmeket - és ***tekintsünk egy tisztább világ felé!***

Kiss Zsófi, Debrecen

Idézet Márton Áron püspök háborúellenes beszédéből

(1939. november):

„Az is tény, hogy Isten malmai ma gyorsabban járnak. Az eszmék és helyzetek kiérésének ideje az életütem meggyorsulása következtében megrövidült. Ma a fejlődés szempontjából az évszázadot évtizeddel s az évtizedet egy esztendővel mérik.

Ne fogyatkozzék meg a ti hitetek! Az eszmét nem lehet megölni. A hit, amelyben üdvösségünket bírjuk, a remény, amely eddig is megtartott, a krisztusi gondolat, amelyért és amely jegyében feladatainkat vállaljuk, a mostani veszélyből is, mint anynyi másból a történelem során, diadalmasan fog kikerülni." ***Ámen.***

Wass Albert:

Könyörgés (*)

Szánd meg Uram Isten
Attila nemzetét!

Rémségek éjszakáját
váltsad föl virradatra.
Az emberi világot
szebbre és igazabbra.
Hogy törvények közt az első
a szeretet legyen.
Üljön jóindulat
a kormányszékeken.
Az igazság előtt
hajoljon meg a fegyver
s élhessen szabadon
e földön minden ember.
És legyen egy akol.
És egy legyen a pásztor.
Növelj pásztorbotot
virágzó rózsafából.
S ha mindeneket szépen
elrendeztél ekképpen
a népek közt: Uram,
nekem is van egy népem.
Ha érdemét kegyednek
a szenvedéssel méred,
úgy egynek sincsen annyi
szent jussa, mint e népnek.
Mások bűnéért is
őt verte ostorod.
Sok súlyos nagy keresztet
szó nélkül hordozott.
Legjobb fiait vitte
mindég a Golgotára
s jótettének soha,
csak bűnének volt ára.
Uram, adj békességet
a Kárpátok között!
Sehol még földet annyi
könny s vér nem öntözött.
Sehol még annyi színes
nagy álom nem fakadt
s árvábbak prófétáid
sehol sem voltanak.
Sehol annyi virág
és sehol annyi bánat.
Szeresd jobban, Uram,
az én szegény hazámat!

(*) Bajorerdő, 1947: *Fohász a Hazáért* (kivonatosan)

A TARTALOMBÓL:

E bő számunkkal búcsúzunk márciusig!

A lengyelek szolidaritása ..... 2.o.
Olvasólevelek ..... 2.o.
Balthazár Mártha: Lakiteleki élmény . 3.o.
Piller Éva: Brazíliai híradó ..... 4.o.
Barkuti Jenő: Magyarországi helyzet ... 5.o.
A levegőben - egyedül... (2001.IX.11) ... 6.o.
Saáry Éva: Hangulatok... ..... 7.o.
Budapestről: Egy diák meglátásai ..... 7.o.
Magyar tv-sek Buenos Airesben ..... 8.o.
Régi idők krónikája ..... 9.o.
A Móricz János történet - legenda? .... 10.o.
Bonczos Zsuzsa: Mi történt? ..... 11.o.
Nagy magyar esküvő ..... HUFI I.-II.
A Kolomp életéből ..... HUFI II.
Nyelv: Kivel mész nyaralni? ..... HUFI IV.
Viktor Orbán y los valores cristianos .. SP I
Egresados 2012 del San Ladislao ..... SP II
Nos escriben ..... SP III

Az Olvasó írja...

Az AMH postarovata az olvasók fóruma. Az abban foglaltak teljes egészében az író véleményét tükrözik. A szerkesztőség ugyanakkor fenntartja a jogot, hogy a beérkezett leveleket szerkesztve közölje.

Drága Barátaim!

A felhívásnak megfelelően jelezném, hogy 2012. december 13-án, Luca napján egy évre előfizettem az Argentínai Magyar Hírlap következő számaira. A lap szerkesztőjének és minden kedves munkatársának a legjobbakat kívánom a közelgő ünnep alkalmából, valamint a 2013-as évre.

Baráti szeretettel ölel benneteket,

Házi Judit, volt konzul Argentínában

Drága Zsuzsó!

Még meg sem köszöntem neked az AMH példányait, amelyeket eljuttattál hozzánk. Mint mindig, most is élvezettel olvastuk, gratulálunk a tartósan magas színvonalhoz. El nem hiszed, mennyit emlegetjük a kinti kolóniát!

Nagyon sokat dolgozom a Külügyminisztérium Protokoll Főosztályán, nagy a felelősség, sok a munka. Sok szép élményt nyújt munkám, ami felemelő érzés. Amióta itt dolgozom, sok magas szintű delegáció, köztük a libanoni maronita patriárka, Lady Solti (Sir Georg Solti özvegye), Írország miniszterelnöke és más nagyságok mellett tevékenykedtem. Szóval nem unatkozom.

Sikerült felújítanunk lakásunk egy részét, ami szintén sok energiát vett ki belőlünk. Most minden nagyon jól működik és szép, tehát öröm újra itthon lenni és a saját ágyunkban aludni.

Ölel, **Házi Judit és Sergio**

Kedves Barátaink,
ott messze Dél-Amerikában!

Szerencsésen hazaérkeztünk, és soha nem felejtjük az együtt töltött szép perceket, és a kedvességeteket! *(l. beszámoló 8.o.)*

Mindnyájunk nevében köszönöm a sok figyelmességet és törődést, amit Tőletek kaptunk. Feltöltődtünk összetartozással, szeretettel!

Akitől kaptam névjegykártyát, annak küldöm a mailt, de kérlek Benneteket, adjátok át üdvözletünket a magyar média-delegáció nevében mindenkinek, akivel találkoztunk az elmúlt hetekben.

Tesszük a dolgunkat, tesszük, amit megígértünk, és remélem, közös tevékenységünk előbb-utóbb valós és állandó kapcsolatot eredményez majd az itthoni és a tengerentúli magyarok között! Üdvözlettel, öleléssel, és két magyar puszival

Dr. Bencze Izabella,
az MTVA magyar média-delegáció tagja
a Közszolgálati Közalapítvány
kuratóriumának tagja

Tisztelt Kollegák! Tisztelt Barátok!

A *Magyar Nemzet* közzé tett egy részletet a könyvemből, amely az 1989-es romániai forradalomról szól, valamint Tőkés Lászlóról és a titkos misszióról Montrealból, amelyben részt vettem. December 21-én volt a magyarországi magyarnyelvű könyvbemutatóm az Uránia Nemzeti Filmszínházban, Budapesten, könyvdedikálással.

Könyvem magyarul és angolul jelent meg. Témáit érintettem legutóbbi Nálatok tett látogatásomkor. Itt küldöm üdvözleteimet a magyar kolóniának!

Tisztelettel és barátsággal,

Szőczi Árpád, Budapest
www.romanianrevolutionfilm.com

Kedves Zsuzsó!

Megdöbbenve olvastam Éva K. budapesti levelét, amelyben a Svájcban „keményen dolgozó" cigányokról ír. Lehet, hogy léteznek ilyenek is (akadnak kivételek!), de sajnos ez nem általánosítható.

Nemrég a németsvájci TV egyórás riportműsort sugárzott a zürichi magyar cigányokról, akik főleg kábítószer- és leánykereskedelemmel foglalkoznak. 6-7 férfit le is tartóztattak, bíróság elé állították. Franciasvájcot viszont román cigányok árasztották el (a nyelv miatt ott könnyebben boldogulnak), minek következtében a közbiztonság annyira leromlott, hogy bizonyos negyedekben még nappal sem tanácsos egyedül sétálgatni.

Itt Luganóban is sokszor kell tolmácsolnunk a rendőrségen magyar cigányoknak.

Ez nem „rasszizmus". Ezek tények. - Enynyit hozzá kellett fűznöm a levélhez.

Ölel, **Saáry Éva, Lugano, Svájc**

Kedves Zsuzsó!

A minap érdekes, dél-amerikai vonatkozású felmérésre bukkantam, amely állítja, hogy a legboldogabb (legvidámabb?) lakosság a föld kerekségén néhány napsütötte dél-amerikai országban található: Guatemala, Panama, Paraguay, Kolumbia... http://news.yahoo.com/latin-americans-rank-happiest-people-planet-223234118.html

Ezen kívül egy remélhetőleg egyéni vélemény. Itt Utah-ban az egyetemi lektorkodás mellett egy nagy üdülőhotelben is dolgozom, ahol a téli szezonra sok dél-amerikai szezonális munkaerő érkezik, fiatalok Argentínából, Peruból, Brazíliából, hiszen kevesebbet kell nekik fizetni, s szívesen jönnek ingyen síelni. Amikor egy ugyancsak latin (állandóan itt dolgozó) kollegát kérdeztem ezekről (nem tudom, melyik ország sarja), azt mondta, hogy mindegyik rendben van, kivéve az argentinok, „hiszen azok a nácik leszármazottai és annak megfelelően arrogánsak"...

Tanulság: az agymosás, a propaganda mindenütt hatásos...

Kézcsók,

Tóth Gergely, Utah, USA

Drága Zsuzsó!

Ma megérkezett a mindig várva-várt AMH. Átolvastam már majdnem az egész lapot, és annyira elmélyülök benne, hogy sokszor már nem is tudom, hol vagyok: Buenosban vagy Mexikóban? Érdekes érzés! Mindig csodálattal vagyok a sok munkátok iránt, és gratulálok a sok sikerhez. Igen értékes, amit csináltok, hogy világszerte megtudják, mi történik a külhoni magyarokkal!

Képzeld, nagy örömömre végre megkaptam a doktori disszertációmból keletkezett könyvemet, amelyből egy példány természetesen a HKK-t illeti *(a könyv máris kikölcsönözhető. Szerk.)* A kiadó a Centro de Estudios Migratorios del Instituto Nacional de Migración, címe pedig: "Migración húngara en México y Argentina (1939-1949)".

Szeretettel,

Dr. Theész Margit *Kuki*, Mexikó

Kedves Zsuzsó!

Szaladnak a napok, hetek, de szívesen emlékszem vissza Nt. Écsi Gyöngyi által tartott ökumenikus Istentiszteletekre! Milyen gyorsan lett a jelenből a múlt! Néhány rendkívüli szertartáson volt részünk, sokan voltunk. Reméljük, hogy a jövőben megismétlődik a lelkészasszony látogatása!

Szeretettel,

Kemény Éva, Lévay Győző

Kedves Zsuzsó!

Gratulálok a decemberi számhoz, nagyon nívós. Úgyszintén gondolataidhoz is a szerkesztői üzenetben. Büszkén állíthatod, hogy megmaradásunkhoz Te is rengeteget teszel az AMH által, és messze vagyunk még a „döglött halnak az árral való úszásától"... Megköszönöm továbbá a buenosi forgalomban történt kalandos utazásom közlését!

Kézcsók szeretettel

Schirl Pali

Haynalné Kesserű Zsuzsánna részére!

Örömmel láttam a magyar sajtóban, hogy a mai napig erős megtartással él a magyar közösség Önöknél. Ennek elsőrendű forrása az Önök lapja, amihez ezúton is gratulálok!

A közelmúltban a keresztény világ 3. legnagyobb zarándokútján jártam, teljesítve a spanyolországi *El Camino* utat. Erről egy komoly és tartalmas útleírás is készült, amelyet szívesen megosztanék Önnel, és ha alkalmasnak látná, az argentínai magyar közönséggel is. Az anyag elég hosszú, mint ahogyan az út is az! Terjedelme meghaladja az Önök lapja befogadóképességét, de ennek ellenére jó lenne, ha esetleg az érdeklődőknek eljuttatná. *(A leírás e-mailen kikérhető a HKK-ból. Szerk.)*

Üdvözlettel:

Várkonyi Andor,
Páty, Magyarország

Kedves Zsuzsó!

Sokaknak köszönhetjük az AMH havi, rendszeres megjelenését: Szerkesztőnknek, irodavezetőnknek, tudósítóinknak, stb. Ám nem szeretném említés nélkül hagyni Zólyomi Kati cst.-et, aki lelkét beleadja a HUFI (Hungária Fiataljai) rovatba. Sokféle rendezvényért ugyan gyakran gratuláltunk neki, de tudtommal sohasem tettünk egy elismerő említést sem kitartó munkájáról, amit ezzel a rovattal ifjúságunk érdekében tett, tesz és remélem még sokáig fog tenni! Köszönjük, Zóka!

Lindqvistné Belánszky-Demkó Andrea
***Hapci* cscst.**

Kedves Zsuzsó!

Köszönjük az olvasóknak kiküldött szép karácsonyi üdvözlő lapot, jókívánságot. És köszönjük, Neked és munkatársaidnak, hogy az újság létezik, hogy évente tízszer tartalmas és változatos információval lát el. További elismerésben gazdag, örömteljes munkát kívánok.

A decemberi „rövid közlemény"-ed kapcsán kéréssel fordulok Hozzád: ne szüntesd be a „Mit hallott az AMH?" rovatot! Úgy érzem, az újság elveszíti zamatos, igen tarka oldalát. Olyan jó megtudni, hogy „falunkban" ki, mit ünnepel, kik jöttek össze, ki, mire készül! Felajánlod ugyan, hogy saját hírét mindenki küldje be - de hanyagok vagyunk… annyi minden elmaradna!

Nagyon remélem, hogy az AMH továbbra is „hallgatódzik"!

Szeretettel,

Gorondiné Meleg Judit

Kedves Zsuzsó!

Nagyon elszomorított a decemberi számban a 6. oldali közleményed, miszerint beszünteted a „Mit hallott az AMH?" c. rovatodat. Sajnálatos, hogy az emberek nem a jószándékot nézik, - ami minden írásotokból kisugárzik -, hanem esetleges formai hibákban keresik, hogy mi sértheti meg őket?

Ennek a rovatnak a megszűnte egy kimondottan színes résszel szegényíti az újságot, amit mindig - főleg a kolóniától távolabb élők - élveztünk. Végtelenül értékes munkátokban a mi támogatásunkra mindig számíthattok!

Ölellek

Becske Gábor és Emőke, Santa Fe

Kedves Zsuzsó!

Sajnálattal olvastam, hogy többé nem tudjuk meg, mit is hallott a mindig jóindulatú AMH.

Hűséges olvasód

Mező György, Florida, USA

Kedves Zsuzsó!

Most, hogy mint kényszer-bennlakó élvezhetem a Szent István Otthonunk *spa*hoz illő berendezését és ellátását, mégsem vagyok elvágva a világtól. Sok mindent hallok. Többek közt azt, hogy megszűnik a nagyfülű *Mit hallott az AMH*?

Nagyon kérlek, Zsuzsókám, revideáld döntésedet, hiszen ez egyik legelső része az újságnak, amelyet az előfizetők elolvasnak, még a fiatalok is. Emlékezz vissza Czanyó *Dodó* „Hallottuk"-jára. Az AMH e rovat nélkül inkább kitűnő nemzetközi olvasmány-értesítő, de nem tükrözi igazi, családi hétköznapjainkat. Lehet, hogy néha nézeteltéréseket okoz, de senki sem neheztel a másikra, inkább csak a lelkűket nyomó, szubjektív tényeket fektet le. Ez pedig nem szabad, hogy bántson senkit! Ez a „családi mindennapjainkhoz" hozzátartozik.

Ezért nyomatékosan kérlek, gondold át újra döntésedet, s sose felejtsed el, hogy aki valamit tesz a közért, az mindig ki van téve a rágalmazásnak. Legyen az cserkészbál, újság, anyagi jellegű vagy bármi más szervezés. Ezt el kell fogadnunk. De ha emiatt nem lennének jóindulatú vállalkozók, akik magukra veszik a közmunkát összes negatívumával együtt, akkor valóban már rég asszimilálódtunk volna, s nem sorakozna mögénk az a sok újabb meg újabb, magát magyarnak valló fiatal!

Remélem, hogy szavaim hasznosak lesznek. Köszönöm közlésüket!

Lindqvistné B.D. Andrea cscst.
jelenleg a Szent István Otthon lakosa

„Magyarország ügye ma Európa ügye"

Az egyik legnagyobb példányszámú lengyel katolikus hetilap, a Niedziela közölte az alábbi, Orbán Viktornak címzett levelet (*). Kezdeményezője Jerzy Robert Nowak történész professzor, publicista, a hazafias jobboldal egyik ikonja.

Mélyen Tisztelt Miniszterelnök Úr!

A magyarok számára drámai időkben, amikor szégyenletes külföldi hajtóvadászat folyik az Ön kormánya és hazája ellen, ezúton is ki szeretnénk fejezni minden hazafias érzésű lengyel ember teljes szívből jövő szolidaritását az Ön reformintézkedéseivel szemben. Csodáljuk az Ön kormányának bátorságát, amellyel a külföldi tőke igája és az Európai Unió nagy országainak dominanciája alól próbál kiszabadulni, kiállva a magyar vállalkozások és az összmagyar nemzeti érdekek mellett.

Irigyeljük az őszinte hazaszeretetet és a vallásos értékek tiszteletét sugárzó új magyar alkotmányt. Ugyancsak csodálattal adózunk mindannak, amit Miniszterelnök Úr személyes szerepvállalásával tett a magyar patriotizmus újjáépítése és a magyar nemzeti méltóság újjáteremtése érdekében, s annak a rendíthetetlen elkötelezettségnek, amellyel Ön következetesen megvédi Hazáját különböző nemzetközi fórumokon. Egyre növekvő felháborodással fogadjuk a külföldi pénzügyi körök, valamint a David Cohn-Bendit és Adam Michnik-féle baloldali és liberális formációk hajszáját Magyarország ellen.

Lenyűgöz bennünket a lendület, amellyel az Ön kormánya hozzákezdett a kommunisták bűntetteinek elítéléséhez és mai örököseik nemzetellenes viselkedésének leleplezéséhez. Itt és most nincs helyünk arra, hogy felsoroljuk az Ön kormánya által elért sokrétű eredményeket, de kijelentjük, hogy az önök programja és tevékenysége követendő útmutatást jelent Lengyelország számára is. Szeretnénk közvetíteni Önnek a hazafias gondolkodású lengyelek lelkesedését az Ön kormányának tevékenysége iránt, és személyesen Önnek is, mint egész Közép-Európa reformjainak utat mutató vezetőnek, egy nagy formátumú államférfinak, akikből talán egy, ha megjelenik évszázadonként.

Miniszterelnök Úr, az Ön személyében olyan embert látunk, aki egyesíti magában a magyar történelem legnemesebb hagyományait: II. Rákóczi Ferenc kuruc felkelőinek kockázatvállaló hősiességét, az 1848-49-es szabadságharc áldozatkész nemzeti fellángolását, ugyanakkor magévá téve a „legnagyobb magyar", **gr. Széchenyi István** realizmusát, józan és pozitív gondolkodását.

Jó emlékezetünkben őrizzük a **II. Rákóczi Ferencnek** és kurucainak nyújtott lengyel segítséget, azoknak a lengyel önkénteseknek az emlékét, akik 1848-49-ben a magyar szabadságharc oldalán fogtak fegyvert, köztük **Bem József** tábornokét, aki szoros barátságba került a legnagyobb magyar költők egyikével, **Petőfi Sándorral**. Nem felejtjük azt sem, hogy 1920-ban, a lengyel-bolsevik háborúban Magyarországról önkéntesek akartak jönni a megsegítésünkre, s bár a csehek ellenállása ezt meghiúsította, a sorsdöntő Varsói Csatára mégis megérkeztek a létfontosságú magyar lőszerszállítmányok, amelyek nélkül a lengyel győzelem nem lett volna lehetséges. Emlékszünk **Teleki Pál** miniszterelnök rendíthetetlen álláspontjára, amikor 1939 szeptemberében megtagadta a német csapatok felvonulását magyar területeken át Lengyelország felé, s arra, hogy a világháború alatt mintegy 140 ezer lengyel katonai és polgári menekült meleg vendégszeretetre talált Magyarországon. Emlékezünk arra is, hogy 1956. október 23-án a lengyelországi események kapcsán kifejezett magyar szolidaritás felvonulása jelentette a kezdetét a magyarországi szovjetellenes felkelésnek.

Úgy ismerjük Önt, Miniszterelnök Úr, mint Lengyelország következetesen közeli barátját, amit már korai munkájában is kifejezett, amikor a *Szolidaritás* mozgalmáról értekezett.

A magyar függetlenség nagy harcosa, **Kossuth Lajos** 1831. június 23-án a Zemplén-megyei közgyűlésen kijelentette: „Lengyelország ügye Európa ügye!" Aktualizálva mi most azt mondjuk**: „Magyarország ügye Európa ügye!"** A mai Magyarország a legbátrabban és messze hangzóan lép fel a kis és közepes európai nemzetek önrendelkezése védelmének ügyében a nagy államok, a multinacionális konszernek és pénzintézetek diktátumaival szemben. Hiszünk abban, hogy az Ön kormánya a magyar nemzet túlnyomó része odaadásának és bizalmának köszönhetően átvészel minden vihart. Ennek jelképes megnyilvánulása volt a hatalmas, félmilliós tüntetés 2012. január 21-én Budapesten, s az Országház előtt.

Szolidaritást vállalva az Ön kormányának és egész nemzetének erőfeszítéseivel kívánjuk, hogy Miniszterelnök Úr győzedelmesen kitartson mindvégig az aljasság és a tespedés elleni harcban.

Varsó, 2012. január 22.

(*) Gyorsfordításban, kivonatosan/Szerk./Köszönet Saáry Éva

Kun-Szabó Mariann:

És elindult a szoba a 16.-on...

Mielőtt Argentínából Chilébe utaztam kikapcsolódni, teljesen elkerülte a figyelmemet a tény, hogy ez az ország jegyzi minden idők legnagyobb földrengését. Valahogyan az sem tudatosult, szinte mindennaposak a kisebb rengések. Akkor sem esett le a tantusz, amikor arról olvastam, hogy Chile egyik legnépszerűbb itala a *terremoto* (földrengés). Az ember hajlamos magát kívülállónak tekinteni, egészen addig, amíg maga is át nem éli testközelből.

Chile két hatalmas tektonikai lemez találkozási pontján helyezkedik el. A Nazca-lemez rendkívüli gyorsasággal, évi 7-8 centimétert nyomul a dél-amerikai lemez nyugati pereme alá, ami folyamatos rengéseket és szökőárakat eredményez. Mivel a földfelszín folyamatosan mozgó tektonikai elemekre oszlik, hasonló tevékenységekre találunk példát az egész Chile-Alaszka, valamint Japán-Új-Zéland vonal mentén. Chile azonban egyedülálló abból a szempontból, hogy 1960. május 22-én itt jegyezték fel minden idők legnagyobb földrengését, amelynek erőssége 9,5 volt a Richter-skálán.

*

Érkezésem után egy nappal, a santiagói városnéző túrán mesélt idegenvezetőnk Chile legutóbbi, 2010. február 27-én bekövetkezett hatalmas földrengéséről. A 8,8-as mozgás volt minden idők 6. legnagyobb feljegyzett földrengése. Három percig tartott, és sokan azt gondolták, itt a világ vége. Érdekes tény, hogy míg az ugyancsak 2010-es haiti földrengésnek becslések szerint több mint 200 ezer áldozata volt, addig az annál 500-szor erősebb chileinek összesen nyolcszáz. A károk így is kitették Chile GDP-jének közel ötödét, és több ezren váltak hajléktalanná. A helyreállítás még most is zajlik, de Santiagóban már szinte alig látni ebből valamit. Így én is úgy hallgattam a történetet, mint a chilei történelem egy fájdalmas bekezdését. Arra nem gondoltam, hogy hamarosan részese leszek ennek a véget nem érő történetnek.

A katedrális homlokzatán 2010-ben megsérült középső Szűz Mária-szobor ma az oltár mellett van kiállítva

Két nap múlva a lakásomban ültem a 16. emeleten, mikor megingott a lábam alatt a talaj. Egyedül voltam, senkit nem tudtam megkérdezni, hogy ez valóban az-e. Aztán egyre erősebben kezdett inogni minden. Félelmetes volt, szörnyen tehetetlennek éreztem magam. Az asztalba kapaszkodtam, mert féltem, ha felállok, elesem. Közben éreztem a nagy épület lengését ide-oda. Az egész 20 másodpercig tarthatott, nekem mégis hosszú perceknek tűnt. Aztán alábbhagyott a mozgás. A 2. rengéshullám már kisebb volt.

Ekkor összeszedtem minden bátorságomat, és óvatosan kimentem az erkélyre. Emlékeztem rá, hogy a minap a lakótársam mesélte, a 2010-es rengéskor a nővére is a 16. emeleten volt, és mikor kinézett, azt látta, az emeletes házak annyira kilengtek, hogy eltűntek egymás mögött. Én is valami hasonlót szerettem volna látni. Sajnos vagy szerencsére ez nem jött össze, és ez megnyugtatott, hogy nem újabb szuperföldrengés van a láthatáron. Később tudtam meg, az erkélyre nem lett volna szabad kimennem, mert lakótársam egyik ismerőse majdnem így esett át 2010-ben a korláton.

Ez a kápolna is a két és fél évvel ezelőtti rengésben sérült meg

A földrengés után lakótársam azonnal felhívott, hogy minden rendben van-e. Míg én a telefonban újságoltam, mekkora földrengés volt, és hogy mennyire megijedtem, ő azzal nyugtatott, hogy ezt az erősséget nem is hívják földrengésnek, szimplán rázkódás (*temblorcito*) névvel illetik. Chilében olyan gyakorisággal lehet földrengéseket érezni, hogy a helyiek a 7-es erősség alatt nem foglalkoznak a dologgal. Tudják azt is, hogy a 2010-es rengéshez hasonló csupán minden 15-20 évben egyszer történik. Ez azonban nem kőbe vésett szabály, és mivel egy-egy rengést nem lehet előre jelezni, ezért a mostaninál is többen az utcára szaladtak ijedtségükben. Utólag persze nevetnek a dolgon.

*

Este büszkén meséltem lakótársamnak, hogy otthon minket is megtanítottak ám, hogy földrengés esetén az asztal alá kell bújni. Ő elmosolyodott, majd mint zöldfülűnek elmagyarázta, hogy egy lakásban hol találom a *biztonsági háromszöget*, és hogy miért oda kell bújnom, ha komolyan elkezd rengeni a föld. A biztonsági háromszög a kanapé vagy egy masszív ágy hosszabbik oldala előtti szűk sáv. Ha bedől egy fal, vagy lezuhan a mennyezet, az az ágyra dőlve a padlóval háromszöget zár be. Ez az a háromszög, ahol a legnagyobb biztonságban van az ember.

Másnap kiderült, a rengés erőssége 5,7-es volt a Richter-skálán. Elmeséltem a történetemet az otthoniaknak, hogy mennyire kilengett az épület a 16. emeleten, és hogy Magyarországon ennél erősebb rengést csak 1843-ban mértek Érmelléken.

Nemsokára azonban a kilengéselméletem megdőlni látszott, miután megtudtam, a legtöbb földrengésálló épület úgy van tervezve, hogy a földből érkező hullámok ne kilengessék, hanem tovább haladjanak az épületen felfelé, hullám formájában. Ezért fordulhat elő, hogy míg egyes lakásokban szinte alig érezhető a földrengés - mert a hullám laposabb ívén találhatóak, - addig más emeleteken olyan érzése lehet az embernek, mintha kilengene az épület.

A földrengésbiztos eljárással épült házak megbízhatóak, az eddig mért legnagyobb rengéseket is kibírják, ennek köszönhetően a 2010-es földrengés során is csupán 1-2 dőlt össze a több száz ilyenből. A halálesetek nagy része az utcán rohangáló és pánikoló emberek, valamint a régi konstrukciójú házak összedőlése miatt történt. Többen mesélték, a nagy pánik miatt az ember automatikusan menekülni próbál. Sokan azonban, akik megőrizték a lélekjelenlétüket, próbálták visszatartani a menekülőket, nehogy az utcára menjenek. Akik a lakásban maradtak, azok többnyire megúszták a katasztrófát.

*

A chileiek nem félnek a földrengéstől. Megszokták - az életük része. Ezt a gyermekvállaláshoz hasonlítják: ez a világ legtermészetesebb dolga, ugyanakkor, amíg valaki nem éli át, nem lehet rá felkészülni. Mindennél jobban mutatja a chileiek magabiztosságát a tény, hogy Santiagóban épül Latin-Amerika legmagasabb épülete, a Gran Torre Santiago, amely ha elkészül, pontosan 300 méter magas lesz.

A kép jobb szélén látható épület Latin-Amerikában a legmagasabb - háttérben a *Cordillera* a szmog mögött

Nagy izgatottságomban a következő napokban azzal a kérdéssel bombáztam mindenkit, hogy hol volt 2010-ben. Meglepő módon mindenki tudta, mire gondolok az évszám említésével. Volt, aki épp egy bárban ült, valaki egy felhőkarcolóban, másvalaki külföldieket látott vendégül, míg volt, aki épp gyerekeknek tartott énekórát. Más élményeket meséltek el, de mind úgy beszéltek róla, mintha ez az élet része lenne, amely számukra természetes.

Míg őket hallgattam, az a biztonságérzet és a nyugalom, amely belőlük áradt, kezdett rám is átragadni. Már tudtam, mire számítsak földrengéskor, hova kell bújni, mit nem szabad csinálni. Abban azért mind egyetértettünk, hogy egyikünk sem lenne [szívesen] a Nagy Torony tetején a következő szuperföldrengés idején.

Forrás: Szerzőtől. A cikk eredetileg az Origo.hu internetes portál utazás rovatában, az Indulási Oldalon jelent meg.

Balthazár Mártha:

MIT LÁTTAM LAKITELEKEN?

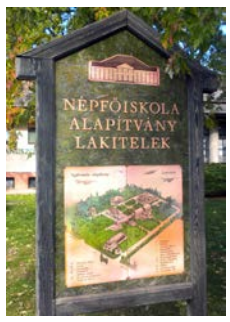

Ki nem hallott, olvasott, vagy esetleg már járt is kedves olvasóink közül a **Lakiteleki Alapítvány és Népfőiskolán**, amelyet **Lezsák Sándor** és felesége, **Sütő Gabriella** alapítottak meg a 90-es évek elején a világ minden részéről érkező adományok és a hazai támogatók segítségével? **Tollas Tibor**, a *Nemzetőr* főszerkesztője, szintén fontos szerepet játszott ebben a vállalkozásban, nemcsak mint újságíró, de mint **Lezsák Sándor** pártfogója és támogatója is.

Lezsák Sándor lakiteleki otthona a 80-as évek végén politikai ellenzéki találkozók helyszínének szolgált, majd ott alakult meg a *Magyar Demokrata Fórum* (MDF) is. 2002-ben a Magyar Örökség díjat érdemelte ki, úgy is mint a Népfőiskolának alapítója és egyik vezetője, majd 2009-ben Teleki Pál érdemérmét vette át a Bethlen Gábor Alapítvány Kuratóriumától, a nemzeti értékek feltárásában és védelmében példás munkájáért, valamint a Lakiteleki Népfőiskolában végzett áldozatos szolgálata elismeréseként.

*

Diegoné Fedor Aliz barátnőm jóvoltából nekem most adódott az alkalom Lakitelek megismerésére. Aliz budapesti látogatásom műsorába beiktatott egy 8-tagú barátnői kirándulást Lakitelekre. Célunk az volt, hogy személyesen megnézhessük az ott működő Emigrációs Emlékgyűjteményt és ennek keretén belül azt az állandó kiállítást, amelyet a volt **Burg Kastl Magyar Gimnázium Alumni**, azaz Öregdiák Egyesülete (ennek jelenleg Aliz az elnöknője) avattak fel tavaly áprilisban, ebben az emigrációs központban.

A Burg Kastl Magyar Gimnázium Emlékgyűjtemény állandó kiállításának megnyitó ünnepsége a **Burg Kastl Alumni egyesület szervezésében** a Lakiteleki Népfőiskolán (2012.4.28-30): Fedor Aliz, az Alumni elnöke és Lezsák Sándor, a Népfőiskola Alapítvány alapító elnöke

A Lakiteleki Népfőiskola valóban az emigráció magyarországi központja. A világ minden részéből megtalálhatók könyvek, plakátok, röplapok, nyomtatványok és dokumentumok, amelyek az „Emigráció a Hazáért" című állandó kiállításon a komoly gyűjtőmunkát tanúsítják és hűen tükrözik vissza az emigrációban élő magyar közösségek évtizedeken keresztül végzett magyarságmentő és hagyományőrző munkáját. „Hazalátogató" magyar emigránsként megrendítő élmény volt látnom és észlelnem, mily nagy kegyelettel bánnak ott az emigrációs hagyatékkal.

A Lakiteleki Népfőiskolán azonban nemcsak ezzel a hagyatékkal foglalkoznak, hanem más területeken is aktívak, így pl. a felnőttképzés módszereiben eredményesen működnek. Ennek hátterében **Lezsák Sándor** 30 éves pedagógus gyakorlata áll. Több pedagógiai kezdeményezésével felhívta az ország figyelmét. Rendkívüli programjával a fogyatékosok is otthon érzik magukat. Nyáron képzőművészeti tábor, honfoglaláskori életmódtábor, olvasótábor, néptáncos szaktábor áll t.k. az érdeklődők rendelkezésére. Minden évben nyáron működik a Szabadegyetem és a Fiatal Politológusok találkozója.

A négyhektáros területen különböző épületek állnak. Az eredeti főépületben találhatók az irodák, Mindszenty Emlékszoba, Rendszerváltó Archívum termei. A parkban van az országban egyedülálló szoborpark, többek között **Illyés Gyula, Kodály Zoltán, Németh László** mellszobraival, a faragott fapadok, amelyeket egy kiváló személy vagy intézmény emlékére állítottak fel, az ökumenikus Szent István kápolna, Ferencz Béla fafaragó életműve kiállító terme, Kölcsey Ház, Vendégház, ahol szállást kaphatnak a vendégek, uszoda, edzőterem, teniszpálya és a néptánccsoportok próbaterme. Készül az új Nemzeti Panteon is.

*

Látogatásunkat egy nagyon finom ebéddel fejeztük be a Tisza Vendéglőben, miközben egymás között megtárgyaltuk a látottakat. Így búcsúztunk az emlékkönyvben: *Nagyon nagy várakozással jöttünk ide, s amit itt megtapasztaltunk szellemiségben, anyagi felszereltségben, az minden képzeletet felülmúlt. Már a fogadtatásunk is varázslat volt számunkra:* ***Lezsák Anna*** *elbűvölő személyisége méltó bevezetése volt az ezt követő bemutatásnak.* ***Kiss Márti*** *jóvoltából az egész komplexumot végigjártuk. Lelkessége és komoly felkészültsége példamutató volt. Jó volt itt lenni! A finom ebéd méltó befejezése volt a félnapos programnak.* ***Ráskai társaság tagjai:*** *Buenos Airesből, Caracasból, Budapestről, 8 fő, 8 lelkes hölgy! A látottakhoz, hallottakhoz őszinte szívvel gratulálunk!* ●

A 8 főből álló lelkes Ráskai csoport

BRAZÍLIAI HÍRADÓ

Pillerné Tirczka Éva, São Pauló-i tudósítónktól

Két esemény:

Magyar televíziósok São Paulóban

Két delegáció látogatott egyszerre São Paulóba ugyanabban az időben, november közepén. Az egyik a Brazil-Magyar gazdasági Vegyesbizottság, a másik az MTVA/Duna Televízió 4 képviselője.

A Szent Imre Kollégiumban a november 13-i rendezvényen részt vett mindkét delegáció. **Szatmáry Kristóf, a** gazdasági Vegyesbizottság tagja átadta a Szent Imre Kollégiumnak ajándékba hozott hatalmas magyar zászlót, amely a budapesti Kossuth téren volt felhúzva 2012 folyamán.

Az ajándékba hozott hatalmas magyar zászló, amely a Kossuth téren lengett

Én ezen igen meghatódtam, meg is könnyeztem, és a közönség elkezdett hálás-lelkesen tapsolni. Így köszöntük meg a zászlót. Utána egy kicsit tanakodtunk egymás között, hogy most ezt a hatalmas zászlót hova fogjuk kitűzni, aztán rájöttünk, hogy ennek egyetlen méltó és jó helye lesz: a Szent Imre Kollégium ormán. A brazil törvények szerint, ha egy idegen zászlót felvonnak Brazíliában, kötelező egy brazil zászlót is mellette felhúzni. Hát ezt majd a Szent Imre bencés magyar Atyák megoldják...

A televíziós delegáció Argentínából érkezett hozzánk (*). Nem meghívásunkra jöttek Dél-Amerikába, hanem saját kezdeményezésére, mégpedig azért, hogy kapcsolatot teremtsenek az itteni magyarokkal, megtudják, mit szeretnének.

Íme a már egy ideje fuzionált MTVA/Duna Televízió résztvevői:

jobbra: Balogh László, a Közszolgálati Közalapítvány kuratórium elnöke ifj. Piller Gedeonnal

- Balogh László, a Közszolgálati Közalapítvány Kuratórium elnöke, a delegáció vezetője;
- Bencze Izabella, a Közszolgálati Közalapítvány kuratóriumának tagja;
- Siklósi Beatrix, a Duna Televízió munkatársa;

Siklósi Beatrix, a Duna TV munkatársa, szerzővel

- Kósa Somogyi György, az MTV Zrt. Filmproduceri Iroda vezetője.

Balogh László és **Siklósi Beatrix** bemutatta a ***Duna World csatornát***. Ez ingyenesen fogható parabolaantennával, és az interneten is elérhető. Magyar és angol nyelvű műsorokat adnak, ill. szeretnék a külföldi magyarság igényei szerint alakítani a programokat. Átadtak egy a Duna World csatornát ismertető dvd-t.

◄ Szerző három magyar üzletemberrel

Udvarhelyi Zsuzsanna, festőművésznő, műveivel

A rendezvény során bemutatkozott **Udvarhelyi Zsuzsanna** festőnő, aki kiállította 4 igen jó saját festményét, és **Tiffán György** borász is. Utóbbi igen érdekesen és laikusoknak is érthetően beszélt a villányi borról és annak nagy sikeréről belföldön és külföldön.

A nézőtér tele volt. Nagyon hiányzott mindenkinek, hogy senki sem mutatkozott be rendesen, mert hiszen mi senkit sem ismertünk, aki Magyarországról jött. Általában a magyarországi magyarok hadarnak, és pláne nehezen érteni sokmindent, ha nem szembefordulva beszélnek.

Dr. Szíjjártó Csaba brazíliai nagykövet, szerzővel

A vendégek nagyrésze már aznap továbbutazott Rio de Janeiróba.

(*) tv-sek Argentínában l. 8.o.

KARÁCSONYUNK

Arra lehet gondolni, hogy tulajdonképpen a 2012. december 25-e volt Jézus 2012. születésnapja. A hívő keresztények ezt t.k. misére menéssel ünnepelik meg.

Magyarországon szépen kidíszítve már áll a karácsonyfa. Ha kisgyerek van a háznál, aki még tényleg a Jézuskát várja, az egyik szobát bezárják, lefüggönyözik, mert odabent *„dolgozik a Jézuska, meg az angyalok”,* akik a karácsonyfával együtt ajándékokat is hoznak a jó gyerekeknek. Oda majd csak akkor lehet bemenni, ha valami misztikus csengetés hallatszik...

Minden magyar család, akár otthon Magyarországon, de természetesen kint a nagyvilágban is a maga magyar módján, megünnepli a Karácsonyt. A nagymamák már előző napon megsütik a bejgliket. A dióssal Brazíliában nincs probléma, de a mákossal igen, mert a mákot a brazil nem ismeri. A brazil háziasszony nem tudta, mit kezdjen ezzel a fekete dologgal... A hatóság pedig eleinte kábítószernek vélte. Évekig tartott, míg ez a probléma tisztázódott és újra lehetett mákot kapni az üzletben - de csak a magyar üzletben.

Karácsony estéjén aztán egyszerre csak csilingelés hallatszik a lezárt szobából. Kinyílik az ajtó és bent ott áll a szépséges karácsonyfa, alatta kis betlehem és a Jézuska a bölcsőben. Minél kisebbek a gyerekek, annál nagyobbak a karácsonyfák...

Valaki elkezdi a *Mennyből az angyal*-t ... *Pásztorok, Pásztorok*-at ... Ám a gyerekek türelmetlenek, látják a sok becsomagolt dolgot - és aztán végre odarohanhatnak! Szakad a papír, repül a szalag és végre kibújik az ajándék: autó, vonat, baba, babakocsi. Anyukának új ruha, apukának új cipő...

Van, hogy a gyerekek levelet írnak a Jézuskának, hogy mit szeretnének. Nagy az öröm, és majdnem soha sincs csalódás.

*

Ma a karácsonyi szokások között a legelterjedtebbek egyike a karácsonyfa állítása. Valahol Strassburg környékén születhetett meg a karácsonyfa szokása, mert ott már1605-ből idéznek róla feljegyzést. A leírás szerint papírrózsákkal, almával, aranyfüsttel és cukorkákkal volt díszítve. Gyertya díszről csak 1757-ben történik említés.

Báró Podmaniczky Frigyes leírja emlékirataiban, hogy gyermekkorában, 1825-ben, egy osztrák nőrokona állított ilyet először, és állítólag tőlük terjedt ez el országszerte. Divatja nyugatról keletre haladt. Drezdában 1807-ben jelenik meg a karácsonyfának alkalmas fenyőfa a piacon. Goethe 1773-ban még nem ismeri, Berlinben 1816-ban honosul meg. Bécsbe egy Anschütz Henrik nevű színész hozta be, 1821-ben.

Amikor mi, magyarok Karácsonyra gondolunk, rögtön eszünkbe jutnak még a betlehemesek, a pásztorok, a három királyok. A házról-házra járó falusi „színészek”, gyerekek, serdülők...

Nagyon reméljük, hogy minden kedves olvasónak szép, meghitt karácsonya volt és jobblábbal ugrott be az új esztendőbe!

Sok szeretettel, boldog 2013-at!

Pillerné Tirczka Éva és Gida

Kovács Attila

SPORTROVATA:

Visszatérés a legjobbak közé

Bronzérem a női kézilabda EB-n

Több mint fél évtizedes mélyrepülés után végre ismét múltjához, hagyományaihoz méltó Európa-bajnokságon van túl a magyar női kézilabda-válogatott, amely bronzérmet szerzett Szerbiában.

Az elmúlt évek eredménytelensége után már az is örömteli volt, hogy sikerült kijutni a kontinenstornára. A Norvégiából „importált” szövetségi kapitány, **Karl-Erik Böhm**nél tiszta lappal indult mindenki. Talán ennek is volt köszönhető, hogy a lányok képesek voltak egymásért is küzdeni. Nagyszerű volt látni, amint az éppen padon ülők is űzik-hajtják pályán lévő társaikat.

A példaértékű csapategység és a jól sikerült felkészítés együttesen meghozta eredményét. Válogatottunk a csoportmecscsek során mind a németek, mind pedig a spanyolok ellen győzni tudott, így bejutott a középdöntőbe. A legjobb négy közé kerülésért Románia ellen vívtunk kulcsfontosságú mérkőzést, amelyet a 7 gólos **Vérten Orsolya** vezérletével 25-19-re megnyertünk.

Bár az elődöntőben a magyar válogatott vereséget szenvedett Norvégia ellen, a bronzmeccsen mindenkit sikerült kárpótolniuk a lányoknak. A tízezres közönség megalkuvás nélküli biztatását és a hazai pálya minden egyéb előnyét élvező szerb válogatott ellen ugyanis kiváló játékkal megszerezték a győzelmet. A hosszabbításban aratott 41-38-as diadal azt jelentette, hogy 2005 után ismét éremmel térhetett haza az aktuális világversenyről a női kézilabda-csapat.

Amellett, hogy ezzel újból visszakerültünk a legjobbak közé, a bronzéremmel együtt kivívott világbajnoki kvalifikációra is joggal lehetünk büszkék!

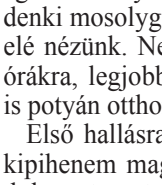

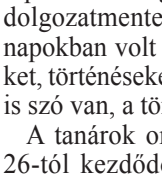

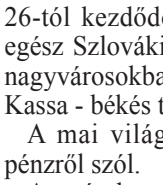

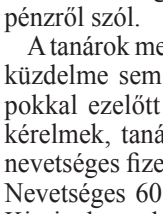

Bartusz Réka (Felvidék):

Abszurd sztrájk

„Kedves diákok! A mi iskolánk is csatlakozik a hétfőtől meghirdetett tanár sztrájkhoz...“

A mondat második felét már hallani sem lehetett a hangosbemondóból, mivel az egész osztály üdvrivalgásban tört ki. Mindenki mosolygott, örült. Jó hosszú hétvége elé nézünk. Nem kell tanulni, készülni az órákra, legjobb az egészben, akár hetekig is potyán otthon lehetünk.

Első hallásra én is örültem neki. Végre kipihenem magam, lesz egy pár nyugodt, dolgozatmentes napom. Az otthon töltött napokban volt időm figyelni az eseményeket, történéseket. Elvégre rólunk, diákokról is szó van, a történések ránk is kihatnak.

A tanárok országos sztrájkja november 26-tól kezdődött. Néhány iskolát kivéve egész Szlovákiában bezárták a kapukat. A nagyvárosokban, - mint például Pozsony, Kassa - békés tüntetések is zajlottak.

A mai világban szinte már minden a pénzről szól.

A tanárok megmozdulása, felháborodása, küzdelme sem kivétel ez alól. Már hónapokkal ezelőtt kezdődtek a felszólalások, kérelmek, tanácskozások a tanárok szinte nevetséges fizetésének 10%-os emeléséről. Nevetséges 60 euróért folyik a küzdelem. Kicsit abszurdnak tartom a helyzetet. Kora ősszel csak egy napos „pihenőnk“ volt. Meg akarták ijeszteni a „fejeseket“, de nem igazán hatott rájuk semmi, ui. megegyezés nem született. Nem akartak belemenni a 10%-ba, mert az ország költségvetésébe ez nem fér bele. Tovább tárgyaltak, vitatkoztak. Az országos sztrájkbizottság kitartott követeléseik mellett, így jött a következő, novemberi „leállás“. Három napig tartott. Ugyan a sztrájkot az utolsó pillanatban visszavonták, megegyezés mégsem született. Az állam 10%-ot nem ad, a bizottság 5%-ot nem fogad el. Patthelyzet van. Egyik fél sem enged a jelen állások szerint. Bár az interneten jelezték, hogy állítólag elfogadták a 10%-ot. De még ez is kérdéses.

A bizottság azzal „fenyegetőzik“, hogy a következő sztrájkot az érettségi idejére szervezik. Ha ez tényleg bekövetkezne, a figyelem megint Szlovákiára irányulna. De szerintem ehhez a tanárok nem elég bátrak, nem vállalnák fel. Ez az érettségiző diákokkal szemben sem lenne tisztességes.

Összegezve a helyzetet, *ismét* egy újabb elszomorító eset, tény. Azoktól az emberektől sajnálják a pénzt, akik a jövő nemzedéket oktatják, akiktől a tudást kapjuk, akik felkészítenek az egyetemre, az életre. Mi, diákok kiállunk tanáraink mellett, de segíteni, támogatni csak lélekben tudjuk őket. Kíváncsi vagyok, mi lesz a történet vége. Legvégső esetben majd az érettségin kiderül.

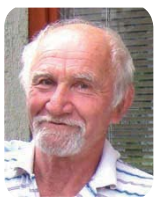

Így élünk, éldegélünk . . .

... (levélrészlet Magyarországról)

Valami van a levegőben **-** mondták gyakran elődeink, a nagy öregek, akik élettapasztalatuk révén apró jelekből, néha csak szélfuvallatnyi mozgásokból megérezték az idők változását. Ilyen érzésekkel, véleményekkel terhes most Európa, „közös nagy hazánk” levegője. Egyre nyilvánvalóbb, hogy a legújabb luxusigényeket kielégítő autótól a zenélő éjjeliedényig nem kell annyi, mint amit naponta raktárakba szállítanak a gyárakból. Az automatizálás pedig már olyan léptékű, hogy krumplihámozókra is elvétve van szükség. Legújabb adat szerint: Európában 25 millió embernek nincs munkája! Eladatatlan áruktól roskadoznak a raktárak polcai. Az Unió kibővítéséből született keleti piac telítődött, s Távol-Kelet felől megállíthatatlanul jön, jön a konkurencia, özönlik az olcsó kínai portéka.

Okos politikusok arról vitatkoznak, hogy milyen a válság természete: pénzügyi-e, vagy gazdasági? Mintha a kettő nem függne össze szorosan egymással. Néha meggyőzően bölcs emberek sorolják el a válság okait, első helyre téve azt, hogy a temérdek kinyomtatott bankó mögött nincs garanciális fedezet. Túl sok spekulációs - virtuális - tőke van a rendszerben, ami miatt elkerülhetetlen lesz egy még nagyobb válság.

Mindenképpen új jelenség: Európa népei lázonganak a mind jobban romló életkörülmények miatt, amit a válság hozott. A tiltakozó hullám Portugáliától Ukrajnáig lendül végig. Spanyolországban Katalónia önállósodása szinte már majdhogynem eldöntött tény. Kérdés: egyben marad-e Spanyolország? Hasonló kérdések nyomasztanak Belgiumban és Olaszországban is. A gazdagabb észak nem akar hallani a szegény déliekről. Néhány éve ilyesmi még elképzelhetetlen volt. Lám, mit hoz felszínre a mélységek iszapját felkavaró válság...

*

Ehhez képest a mi magyar életünk amolyan csendes, adventi várakozásban telt. Gyenge koszton tartott, edzett nép a miénk. Emlékszünk még a petróleumlámpás, gumicsizmás világra, amikor egy lódenkabátot hárman hordtuk, s tüzelő csak a konyhára jutott. Csak a remény pislákolt, hogy „egyszer majd”… Ez a tudat ott van még az öregek fejében. Ott vannak a vesztes háborúk, forradalmak sokszor elmesélt történetei is, Doberdótól a Don-kanyaron át a Corvin közig. A spórolás apró trükkjeire, fortélyaira még emlékeznek a nagymamák bütykös ujjai. Bárhonnan is nézzük: komoly muníció ez a túléléshez! Ilyen tartalékokkal a fejlett nyugat nem rendelkezik. S a jelek szerint ott szakad el először a cérna, ahol nagyobb volt a jólét, ahol már előbb elfelejtették a nyomorúságot. Megriadt kapkodás jelei mutatkoznak a gazdag országok vezetésében. Így kezdődött el az uniós költségvetés tárgyalása, ami itt nekünk jelenleg rendkívül fontos, ha nem a legfontosabb fejlemény. Most, amikor minden pénzre szükség van, nem mindegy az, mennyit kapunk a központi büdzséből.

A liberális ellenzék - bármilyen hihetetlen is - előre örül, hogy kevesebbet fogunk kapni. A szabad véleménynyilvánítás zászlaja alatt már-már leplezetlenül bujtogatnak. Naponta robbantak rémhír bombák. December elején olyan híreket hozott a szél, hogy jövőre nem lesz nyugdíj… Háromszorosára emelkedik a kenyér ára… Fizetni kell a gyerekek után… stb. Képtelenebbnél-képtelenebb híreket főznek a boszorkánykonyhákban. Megboldogult **Antall József** szavai kívánkoznak elő: „Kommunisták sajátossága, hogy nagyot hazudnak, mert tudják: kicsit hazudni nem érdemes.” Az ilyen alkalmi jósok hol itt, hol ott bukkannak föl a sokadalomban: buszon, piacon, kocsmákban, interneten. Elejtenek néhány mondatot - s már el is tűnnek.

Más módon puhít a bal-lib média, a *hírgyár*. Ők „szakértőket” hívnak a stúdiókba, akik árnyaltan, mondhatni már-már művészi fokon fejtik ki azt, hogy a sok gondnak egyedül és kizárólag a kormány két éves kül- és belpolitikája az oka. Megsértették az Uniót. Megsértették az IMF-et. Megsértették a multinacionális cégeket. Megsértették a bankvilágot... S már mondják is a gyógyírt: „Nem így kell a válságot kezelni…” A műsorvezető riporterek pedig bólongatnak, mosolyognak, s elfelejtik megkérdezni, hogy a megnyomorító adósságot kik is vették fel és kik szórták széjjel? Mennyi ment el soha semmire se használható tanulmányokra? Mi lett a százmilliókra rúgó minisztériumi negyed terveiből? Mennyit fizettek ki csillagászati összegű végkielégítésekre? Mi lett a privatizációból befolyt pénzek sorsa? S ami a legfontosabb: Kik kötötték meg azt a szerződést, amiben az áll, hogy ezt az adósságtömeget most kell visszafizetni?

*

A hírfabrikálás másik mesterfogása a mellébeszélés, a „rosszul hallott” hírek továbbításának szerkesztése, vagyis a dezinformálás. Berobbantanak egy sikamlós hírrel valakiről, s elkezdik darálni. Amikor kiderül, hogy a hír nem igaz, jön a mellébeszélés. Megírják, elhadarják egyszer: Lehet, hogy talán nem egészen úgy volt, de az is lehet, hogy… Nem az mondta, aki mondta, de talán… Lehet, hogy csütörtökön volt szerda... stb. - Így működik ez a gépezet.

Elmúlt hónapban Jeszenszky Géza kilövésével és **Semjén Zsolt** miniszterelnök helyettes ellehetetlenítésével voltak elfoglalva. **Jeszenszky Géza** egy évtizeddel ezelőtt egy tanulmányában arról irt, hogy a cigány családok körében sok a rokonságon belüli házasság, s ez szerencsétlen fejlemény, mert az utódokra nézve fejlődési rendellenességekkel, kockázattal jár. Nincs ezen mit vitatkozni. Orvosilag bebizonyított tény! Mégis **Jeszenszkyt** rasszistának bélyegezték… **Semjén Zsolt** miniszterelnök helyettesnek a doktori disszertációját szedték darabokra. S azt vizslatják, mint sebészorvos a röntgenfelvételt. Később majd egy mondatban helyesbítenek... Az élet azonban folyik tovább, a manipulált hír viszont megmarad a fejekben, mert az ilyen hírek helyesbítését csak egyszer közlik. S hát ugye az ember nem hallgat folyamatosan rádiót, nem állandóan néz TV-t.

Az efféle sajtócsibészséget, jelen idők folyása szerint, nem lehet nyakon csípni. Volt rá ugyan kísérlet az új médiatörvényben, de hát azt a segítségül hívott **Cohn-Bendit** áldásos közreműködésével és a liberális kórus hangolása során gyorsan kiherélték. Mint ahogy ellehetetlenítették az igazságügy reformját is.

A Horn kormány a villamos és a gázhálózat eladásánál 7% nyereségre adott garanciát a külföldi „befektetőnek”. Tudni érdemes, hogy a fejlett nyugati országokban ez a nyereség 1-1,5% (!), figyelemmel arra, hogy a nagy számok törvénye alapján így is hatalmas profit keletkezik. A mit sem sejtő jó magyar állampolgár erről semmit nem tudott, csak akkor lepődött meg, amikor igen rövid időn belül a triplájára nőttek a szolgáltatási díjak. Elgondolni is sok, milyen haszonra tettek szert ezek a „befektetők”, akik azóta rendszeresen emelték a szolgáltatási díjakat. Nem feledve azt az apróságot, hogy kész, jól karbantartott rendszert vettek át, amibe egy csavart se kellett betekerni, s amit sok esetben a lakosság saját erejéből, sokszor banki kölcsönökből hozott létre, amit sokan még a privatizáció után is fizettek! Napjainkra kiderült, hogy Európában mi, magyarok fizetjük a legmagasabb szolgáltatói díjakat! - Így fest a szocialista örökség, amiről nem esik szó a hírgyárakban.

December közepén, egyik este megcsendült a telefonom. **Dr. Harangozó Tamás** szocialista képviselő jelentkezett rögzített felvételről. Tüntetésre hívott. Közölte, hogy a kormány tönkretette az országot, az új földtörvénnyel szétverik a mezőgazdaságot stb. Elcsodálkoztam a jelentkezésen, hiszen nincs még itt a választások ideje. Mire ez a nagy sietség? Nem sejtettem, hogy nagyobb akció van készülőben…

Másnap reggel némi késéssel kaptam a legújabb hírt: az alkotmánybíróság megsemmisítette a hajléktalanok büntethetőségének lehetőségét. Mert az utca mindenkié! - így szólt a diadalmas győzelmi jelentés. Vissza lehet tehát költözni paplanokkal, dunnákkal, pokrócokkal az aluljárókba, kapualjakba. Jöhetnek a fehérneműárusok, a levakarhatatlan csodaszereket kínáló szélhámosok. Nesze neked, csodálatos Budapest! Érdemes ezen is egy picit töprengeni: igaz az, hogy az utca „mindenkié”, de nem mindegy, ugye, mire használjuk. Villamoson se lehetett például krumplit hámozni, színházban csirkét kopasztani. Ámbár ki tudja, mit hoznak még a **Cohn-Bendit** féle szabadságjogok…

Hiába voltak hát a kormány és a főváros erőfeszítései? Hiába költöttek százmilliókat hajléktalan szállókra, ahol nem fagynak meg a hajléktalanok? Akkor meg miért? - kérdezhetnénk, joggal. Bizonyára azért, mert erre a kiábrándítóan lehangoló, zsibvásári látványra szükség lesz a remélt választási győzelemhez…

S jött a világra szóló botrány, ami úgy kellett nekünk, mint harangozónak a kötélszakadás a húsvéti nagymise előtt. A Jobbik egyik képviselője arra tett javaslatot a Tisztelt Házban, hogy készítsenek listát a parlamentben és a kormányban lévő zsidó származású állampolgárokról, merthogy nemzetbiztonsági kockázatot jelenthetnek. No, ekkor megállt a lélegzet. Ennél jobb alkalmat a jobboldal soha sem kínálhatott volna a bal-liberálisoknak, akik bármit össze tudnak mosni, ha csak egy fikarcnyi lehetőség adódik. Ennél ostobább kifejezést nem mondhattak volna. Le is csaptak rá az alkalomra éhes szocialisták: lám, itt van újra a holokauszt veszélye! Jönnek a nyilasok! A botrány elől nem lehetett elmenekülni. Minden hullámhosszon ezt forgatta a média. A Jobbik karanténba helyezését, betiltását követelték. Nem szabad velük szóba állni, egy levegőt szívni. El kell őket taposni - így soroltak a vélemények.

Beindult a demonstrációszervezés az ún. újfasiszták ellen, s a liberális világ médiája feszülten figyelt, mint amikor a karmester felemeli a pálcát a várva-várt operett bemutatója előtt. Megtörtént a nagy hírveréssel beharangozott demonstráció. Volt ott minden, mint a jó vásárban. Horthy Hitlerrel, kinagyított fényképeken. Volt nácizás, fasisztázás, tiltakozás, fenyegetőzés, transzparensek lobogtatása. Éljenzés, taps - és „feszítsük meg”…

Egyedül ennek a megengedhetetlen felvetésnek a valódi okairól nem esett egy árva szó sem. Nevezetesen arról, hogy **Simon Peresz** izraeli miniszterelnök pökhendi módon *Magyarország felvásárlását* emlegette egy beszédében, ami bizony azóta is forog a magyar közbeszédben. Mint minden olyan, magyarokat érintő sértés, amire nem történik megfelelő reakció, ami nem lesz helyén kezelve. Így került volna szóba az izraeli-magyar kettős állampolgárok kérdése. Mert - mint később megtudtuk! - a Jobbikos képviselő erre akarta volna felhívni a figyelmet a már idézett kijelentéssel; csak hát rosszul fogalmazott a képviselő úr és ez bizony a mai időkben több, mint hiba…

*

S lassan közeledtünk karácsony felé. A kormány bejelentette ajándékát: a lakosságot érintő szolgáltatásoknál: (villamos energia, a gáz, a távhő és a vízszolgáltatás) 10%-kal mérsékelni kell az árakat! Ilyenre még nem volt példa az elmúlt 60 évben. Első nekilódulásra azt gondoltuk sokan: na, ez jó alkalom arra, hogy a kormány és ellenzéke végre egy véleményre kerüljön. Ámde illúzió volt ebben reménykedni.

Kétnapi méla csend után a szocialisták arra ébredtek, hogy ez bizony sehogy se jó, mert a gazdagoknak kevesebbet kellene elengedni a szolgáltatói díjakból, a szegényeknek pedig többet! No, mármost aki ebbe a zsákutcába hajlandó besétálni, az bizony onnan vissza nem jön többet, mert akkor az következik, hogy ki a szegényebb és ki a gazdagabb? A lakosság ilyen megosztása indítaná még csak el a torzsalkodásokat. Olyan perpatvar keveredne ebből, hogy talán még vér is folyna.

Sok idő azonban nem maradt az örömre, mert egyik nap bejelentették a diák önkormányzatok, hogy nem tudják elfogadni az új felsőoktatási törvényt, s ezért sztrájkba lépnek. *[l. Budapesti levél 7.o.]* Később már utcára is vonulnak. Megkezdődtek a demonstrációk s a média betöltötte fegyvereit. Ismeretlen diákokról lett hangos a közélet. Futottak a szalagcímek: „Nem tárgyalnak a diákok! További tüntetések lesznek”. A liberális média pedig elkezdte a szereplők sztárolását. Tizenéves fiatalok olyan publicitást kaptak, mint egy katedrán megöregedett professzor. Akadna-e olyan tizenéves fiatal, akinek nem tetszik ez effajta szereplés?

Ilyen hátszélben meneteltek a diákok az utcák közepén, megbénítva ezzel a forgalmat. Kis idő után azonban kiderült, hogy a szocialisták ott állnak a diákok mögött. Akik nyilván azt remélték, hogy majdan a lakosság is csatlakozni fog, dehát ez nem jött össze. Pedig az előkészítés, a hangolás időben megtörtént… Természetesen a szándékot végletekig tagadták, csakhogy előkerültek a szórólapjaik, amelyeket a diákoknak osztogattak, s feltűntek a felvételeken a tanácsadók.

A nagyközönség a diákok sérelmeiről nem sokat tudott, mire lassan kiderült, hogy az ingyenes oktatást jelentő ún. férőhelyekről van szó. Arról, hogy bizonyos szakmában olyan mértékű a túlképzés, hogy azt a kormány nem kívánja finanszírozni. Mint pl. jogász és kommunikációs szakoknál. Azokban a bizonyos húzós szakmákban viszont, ahol sok tárgyi tudást kell a vizsgákon produkálni, mint a mérnök karokon: kevés a jelentkező. Ezt az aránytalanságot kívánták volna diferálni. Amit diákjaink nem hajlandók elfogadni. S van még egyéb is. Fiatal orvosaink egyre-másra külföldi kórházakba mennek dolgozni az ottani magas fizetések miatt. Itthon pedig orvoshiány állt elő. A kormány ennek úgy kíván véget vetni, hogy a jövendő orvosoknak kötelezettségi nyilatkozatban kell vállalni, hogy az egyetemi évek után bizonyos évekig itthon fognak dolgozni. Amennyiben ezt nem fogadják el, fizetni kell a tanulmányaikért, figyelemmel arra, hogy egy orvos taníttatása 10 milliókba kerül az adófizetőknek. S hát azt is el kell itt mondani, hogy némely gazdag államban egyáltalán nincs orvosképzés! Beszerzik az orvosokat a volt szocialista országokból.

*

Lassan, ahogy az idő halad, sok minden kiderül a nyugati barátainkról, akik állítólag bennünket jöttek megsegíteni. Felvásárolták üzemeinket, gyárainkat, ezeket aztán bezárták, mert csak a piacra volt szükség. A munkásokat elbocsájtották. Majd a legjobban képzett munkaerőt olcsó bérért kiszemezgették. Saját termékeikkel viszont feltöltötték az idetelepült áruházaikat. Ennek a gyakorlathoz a fenntartásához azonban egy engedelmes, liberális kormányra van szükség. No, ilyen kormány hatalomba emeléséhez kell most a segítség.

Barkuti Jenő

Hunyor Erna:

A levegőben magukra maradtak

– Bakó Attila: a BBC jelentette, az északi torony összedőlt –

Tíz évvel ezelőtt (*) érte Amerikát történelme eddigi legnagyobb légi terrortámadása. Ezen a napon két rutinos, jól képzett pilóta -* Móczán János *és* Bakó Attila *- épp New Yorkba repítette a Malév gépét, 85 utassal a fedélzetén. Mégis volt néhány óra, amikor a két pilóta magára maradt a légtérben. Hivatalos értesítés és utasítás híján nekik kellett dönteniük arról, hogyan tovább.

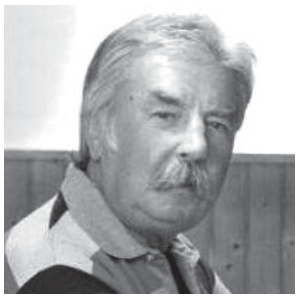

Bakó Attila v. Malév pilóta

Minderre Bakó Attila - aki eredetileg vadászpilóta volt - emlékezett.

MAGYAR HÍRLAP: ***Tíz évvel ezelőtt még voltak hosszú távú járatai a Malévnak, így közvetlenül el lehetett jutni Budapestről New Yorkba. A 2001. szeptember 11-i gépen ön volt az egyik pilóta. Mennyiben volt más az aznapi indulás?***

BAKÓ ATTILA: Alapvetően minden ugyanúgy zajlott, mint máskor, ment minden a maga útján. Úgy 80%-os volt a gép foglaltsága, ami azt jelenti, 85 utassal készülődtünk a felszálláshoz. A kapitányi teendőket **Móczán János** kollégám látta el, én a *senior first officer*, azaz a vezető 1. tiszt voltam. Zökkenőmentes indulásunk volt, és kifejezetten jó időnk. Miután hosszú távot vezettünk, nem kellett sietnem a papírmunkával. Londonnál jártunk úgy másfél-két óra múlva, amikor is a repülési tervet - mint mindig - újra kellett egyeztetni az irányító központtal.

MH: ***Ennek mi volt az oka?***

BA: Ez rutineljárás. Az eredeti utazási tervben szereplő körülményekhez képest ui. - akár jelentősen - megváltozhatnak az időjárási feltételek, ami az útvonal áttervezését is eredményezheti. Vannak a légtérben „kilépőkapuk", amelyek az időjárásnak megfelelően változnak, s emiatt is kell az adatokat frissíteni. Ennek részét képezi az az információ, hogy tudjuk, ha - ne adj' Isten - meghibásodik egy hajtómű, adott időn belül le tudjunk szállni. Ez tartalmazza, hogy hány percen belül kell lennie egy reptérnek egy olyan sugarú körben, amelynek az eléréséhez az üzemanyag biztonságosan elegendő. Bár az is igaz, a vezetési rutin is számít abban, hogy milyen gépet mekkora magasságban tud valaki elvinni. A tapasztalt pilóta egy hajtóművel is el tud repülni két órát.

MH: ***Amikor Londont elhagyták, már érzékelhető volt, hogy valami történhetett?***

BA: Még nem. A stewardessek Londonig felszolgálják az ennivalót, majd jön a *public relations time*, amikor az utasok bejönnek a pilótafülkébe. Ez mindig nyugodtabb szakasz a repülésben. Úgy az óceán közepén jártunk, amikor mi, pilóták is elkezdtünk enni. Azt tudni kell, hogy nekünk mindvégig 3 rádiót kell hallgatnunk: a kommunikációs csatornát, itt az irányítás jön be, a vész- és a társasági frekvenciát. Aznap én voltam a „beszélő", aki ezeket kezelte. Miközben majszolgatok, egyszer csak hallom a vészjósló kérdést: „Srácok, hallottátok, 3 gép ment össze New York fölött?" - Micsoda?! - állt meg az ütő bennem egy pillanatra. Jól hallottam? S füleltem tovább. A társasági frekvencián egyre többen osztották meg információikat arról, hogy Amerikában valami történt.

MH: ***Nem esett pánikba?***

BA: Nem, mert ekkor még szinte el sem hittem, hogy valami nagyon komoly dolog történt, hiszen semmiféle hivatalos értesítést nem kaptunk. Rögtön szóltam a kapitánynak, hogy valami baj van. Majd úgy döntöttünk, hogy a Stockholm Rádión keresztül próbálunk meg pontosabb információkhoz jutni. Ez olyan bérrádiós rendszer, amelyen bárkit össze tudnak kapcsolni a saját ügyeletes forgalmi igazgatójával. Igen ám, de ez a frekvencia folyamatosan foglalt volt, hiszen minden repülő ezt hívta. A másik frekvencián azonban egyre-másra hallottuk, hogy a Lufthansa meg a többi repülőjárat sorra fordul vissza.

MH: ***Ha jól értem, a külvilágból véletlenszerűen beérkezett értesüléseik voltak, ám hivatalos tájékoztatást vagy utasítást nem kaptak.***

BA: Igen. Ott, a levegőben, az óceán fölött ketten maradtunk, s rövidesen dönteni kellett. Ekkor beszólt egy British Airways-pilóta, hogy srácok, itt van egy BBC-frekvencia, álljatok rá. Be is hangoltuk a BBC-t, és az élő adásban közvetítette, hogy mi történik New Yorkban. Hallottunk síró, jajveszékelő asszonyt, akinek a szeme láttára ment bele a toronyba az egyik repülő. Közben a mi gépünk meg egyre csak ment előre, elértük a húszas, majd a harmincas hosszúsági kört, de az irányítás még ekkor sem közölt velünk semmit. Egyébként ennél a pontnál adnak át minket a kanadai légi irányításnak. S ekkor érkezett a BBC-n a bejelentés: *The north tower collapsed* - az északi torony összedőlt. Olyan döbbenet lett úrrá rajtunk, mint még soha. Na, ekkor hívtuk be a főstewardesst, és mondtuk neki, hogy itt valami nagy zűr van. Ez a repülés 4. óráját jelentette, s ekkor ugyan áttértünk a kanadai irányításra, de ők sem mondtak semmit. Ha feketén-fehéren bemondták volna, hogy megtámadták Amerikát, mindenki menjen, amerre lát, akkor nyilván azonnal visszafordulunk. De nem, maradt a bizonytalanság. Valójában magunk jöttünk rá, hogy itt tényleg nagy a baj.

MH: ***Mit tudtak tenni?***

BA: Magunktól készítettünk stratégiát, amelynek 1. pontja az volt, hogy az utasokat biztonságosan el kell helyeznünk. Na de hová menjünk, hol tudunk leszállni, s addig elég-e az üzemanyagunk? Kigondoltuk, hogy elmegyünk Torontóba, ott ugyanis van Malév-képviselet, s az utasokat is el tudjuk helyezni. Ha ez nem megy, Montrealt célozzuk meg. Eközben elértünk az 50. hosszúsági fokig, s itt végre belépett a légi irányítás. Megkérdezte tőlünk: „Hová akarnak menni?" Mondtuk, hogy New Yorkba. Erre: *„Oh, all America is closed."* Szóval, oda aztán nem, mert egész Amerika zárva van... Aztán hallottuk sorban: *„Toronto: For you closed, Montreal: For you closed."* Majd ajánlottak 3 kisebb leszállóhelyet, amelyek közül Gandert választottuk, mert az útvonalon volt, és ott volt a legjobb az idő is. Hat és fél óra repülés után végre megérkeztünk a kanadai Ganderbe, amely az amerikai földrész legkeletibb pontja, innen van a legkisebb távolság az európai szárazföldig.

MH: ***Ez idő alatt nyilván az utasok is értesültek arról, hogy Amerikába nem jutnak el. Nem tört ki pánik?***

BA: Szerencsére nem, mert amennyi információhoz jutottunk, azt mind megosztottuk az utasokkal is, akiknek a megpróbáltatásai ekkor még korántsem értek véget, hiszen a landolás után még 12 órát töltöttek a fedélzeten. Itt már sikerült a Stockholm Rádión keresztül beszélnünk Budapesttel. Azt mondták, hogy nem számít a munkaidő, tankoljunk meg, és induljunk haza. Mi meg mondtuk, hogy ez nem megy, mert előttünk és utánunk is végeláthatatlan repülőgépsor áll, be vagyunk zárva, meg sem tudunk mozdulni. Ekkor ők sem tudtak mit mondani.

MH: ***Ganderben meddig maradtak?***

BA: 4 napig. Ám 12 óra alatt szervezték meg a ganderi hatóságok a hirtelen nyakukba szakadt 38 gép utasainak elhelyezését, ami profi munka! A reptéren egyébként 22 amerikai és 16 külföldi repülő vesztegelt. Az utasokat sportcsarnokokban, iskolákban és templomokban helyezték el. A magyarokat először egy tűzoltóságon szállásolták el, majd onnan jobb körülmények közé, egy katonai támaszpontra vitték. Egész Gander sütött-főzött, élelmiszercsomagokat készített, amikből mindenkinek jutott. Megható volt. Másnap délutánra összehívták a légitársaságok személyzetét. A miénk - annak rendje és módja szerint - malévos egyenruhában jelent meg az eligazításon. Ott derült ki, hogy mi egyedül mentünk el egyenruhában. Rengetegen jöttek oda hozzánk, amikor kiderült, hogy ezek az elegáns emberek a magyarok. Sokuknak voltak ui. magyar felmenőik, s még ha kevéssé tudtak is a nyelvünkön, hallgattuk a beszámolóikat: kinek a nagymamája, kinek a töltött káposzta jutott eszébe az óhazáról. Akkor olyan jó volt magyarnak lenni! Aztán ismertették velünk az evakuálási tervet, hogy mely légitársaság mikor kerül sorra. Flottul ment minden, és nagyon kedvesek voltak a helybéliek. Még programokat is szerveztek nekünk. Barátságok is szövődtek. Megesett, hogy épp egy kisáruházban vásárolgattunk, amikor a bolti hangosbemondón például a Lufthansa személyzetét tájékoztatták arról, mikorra, hova menjen. Aztán számunkra is eljött a visszautazás időpontja. A tragédia kedden történt, mi vasárnap landoltunk Pesten. Krakkónál azonban elromlott az egyik generátorunk, de már ez sem számított, csak hazajöhessünk.

MH: ***Várta önöket díszdelegáció?***

BA: Igen, még egy szál rózsát is kaptunk. Ám nem telt el sok idő, miután megérkeztünk, hogy megkérdezzék: miért nem fordultunk vissza még szeptember 11-én? Visszakérdeztem: Hogyan? Mire fel?! Hiszen odafent, a levegőben semmiféle hivatalos utasítást, információt nem kaptunk arról, hogy mi történt, s mitévők legyünk!

*

World Trade Center 2001. szeptember 11

Mádl Ferenc levele Gander polgármesterének:

Tisztelt Polgármester Úr!

Hazám, Magyarország polgárainak nevében szeretnék köszönetet mondani azért az önzetlen segítségért, amit az Egyesült Államok elleni terrortámadás miatt külföldön maradt magyar utasoknak nyújtottak. Az Önök városának lélekszáma a „váratlan vendégek" látogatásával egyik pillanatról a másikra megkétszereződött. Mindez azonban nem fejetlenséget, ellenérzést szült, hanem ritkán tapasztalható vendégszeretetet. A barátságos fogadtatás és vendéglátás nemcsak segítették a hazájuktól, családjuktól távol lévő honfitársainkat, de megható kedvességükkel, figyelmességükkel könnyebbé tették számukra ezeket a nehéz napokat. Gander polgárai a körülményekhez képest a legmesszebbmenőkig gondoskodtak magyar vendégeikről. Nemcsak lakhelyet és ellátást biztosítottak számukra, de arra is figyeltek, hogy a hétköznapi élethez szükséges eszközökben se szenvedjenek hiányt.

Büszke lehet a városra, amelyet irányít. Büszke lehet az ott élő emberekre, akik ezekben a szörnyű napokban is azt a hitet erősítették, hogy a szolidaritás, a másikra való önzetlen odafigyelés teheti boldoggá e világ lakóit. Magyarország új barátra talált az Önök városában. Hálás szívvel köszönöm még egyszer az önzetlen és baráti segítséget.

Budapest, 2001. szeptember 19

(*) Magyar Hírlap MOL, 011.9.10. Köszönet Schirl Pál

Orbán Viktor gondolatai (*)

«Az elmúlt 20 évben nagyon érdekes, de határozott változás állt be az európai szellemi közéletben. Minden korábbinál nagyobb erővel és hangosabban jelenik meg ui. a mi kultúrkörünknek - nevezzük Európának - egy olyan értelmezése, amely szerint kontinensünk határozott lépesekkel tart egy bizonyos irányba. Ezen értelmezés szerint a nemzetit egyre inkább felváltja a nemzetek feletti, vagyis a nemzetállamokat egyfajta *Európai Egyesült Államok*, a hagyományos életformát - nevezzük családnak - az *alternatív életformák* (ideértve a homoszexuálisokat is) és a spirituálist, vagyis a keresztény kultúrát a minden spiritualitást nélkülöző, a *kereszténységet tagadó szemlélet*. Mindez nemcsak egy európai szellemi műhely szüleménye, ez nemcsak valaminek a leírása, hanem vágy és öröm, amely azt mondja: ez az irány kívánatos, jó, hogy ez történik. És akkor jön egy európai ország, tízmillió állampolgárával és a 2-3 millió határokon túli magyarral, és azt mondja: szerintünk nem erre kell menni, és az sem biztos, hogy Európa, ill. a mi civilizációnk errefelé halad, mert szerintünk a nemzetek nemcsak a múlt, hanem a jövő részei is. A hagyományos életformák az elsöprő többség támogatását élvezik, tehát annak is meg kell adni azt a védelmet, ami neki jár. S azt is mondjuk, hogy a kereszténység sosem egy statikus állapot, s bár lehet, hogy most a hívők száma alacsonyabb, a kereszténységből fakadó életvezetési normák támogatása lehet, hogy apályban van, de majd megerősödik megint. Mi pedig inkább ahhoz akarunk hozzájárulni, hogy erősödjön.

«A kontinens jövőjéről vallott két elgondolás teljes mértékben szembe megy egymással. Az így kialakuló vita előhozza azokat a toposzokat, azokat a megbélyegzéseket, azokat a homlokra tetovált jegyeket, amelyeket ebben a vitában az egyébként ma túlsúlyban lévő bal-liberális világ használni szokott. Tehát, aki nem ért velük egyet, az egyfelől nacionalista vagy náci, a családok tekintetében homofób és kirekesztő, a spirituális kérdések tekintetében pedig klerikális, a „fekete reakció" zsoldosa.

«És ezeket most egy miniszterelnökről, egy kormányról és egy egész országról lehet mondani, írni. **Nagyjából így látom azt a teret, amelyben vagyunk, amelyben ezek a különböző, Magyarország sikerében ellenérdekelt erők koordinált akcióban lépnek föl.**»

(*) Egy a haza. Békemenet 2012. Interjú Bayer Zsolttal (részlet). *A HKK-ból kikölcsönözhető*

Saáry Éva (Lugano):

HANGULATOK NYOMÁBAN

Sokszor eltűnődöm: vajon, a világból (a mi oly sokra tartott, „civilizált” életformánkból) vesztek ki az aranyos-édes hangulatok, vagy pedig felettem rohant el az idő annyira, hogy többé nem vagyok képes beleélni magamat a pillanat-adta örömökbe, a látványok káprázatába?

Valószínűleg itt is - mint minden másban - a „középen” van az igazság.

Mikor majd fél évszázada Svájcba érkeztem, még működtek Luganóban a kis, meghitt cukrászdák, amelyekben éppen olyan kecses porcelánfigurák álltak a vitrinekben, mint a pesti Gerbeaud-ban, Ruszwurmban, s az aranyrojtos plüssfüggönyök árnyékában, az erezett márvány-asztalok mellett összebújtak a párok. Mára ezeket a kedves helyeket már majdnem mind lebontották, átalakították, s alig lehet olyan kávéházat, presszót találni, ahol az ember szívesen elüldögélne.

De talán nem is a külsőségekben van a hiba, hanem valahol másutt, hiszen a város karácsonyi kivilágítása ugyanaz, mint évekkel ezelőtt volt, a földíszített, hatalmas fenyők éppúgy ott állnak decemberben a fontosabb tereken, mint régen, sőt az Innovazione-árúház bejáratánál ott a kopott, kis gesztenyesütő-bódé is. Mellette, ha csípősebb az idő, karját csapkodva topog az elárusító öregember. *És mégis*... Túlságosan nagy a *gazdagság*, a kínálat, s az üzletek káprázatos dekorációja (már október-novemberben!) érezhetően csupán anyagi célokat szolgál. Megmaradtak a formaságok - elveszett a lényeg.

Szállingóznak a képeslapok, jönnek a drága ajándékok, de milyen kevés akad közöttük, amelynek láttára megmozdul az ember szívében valami, fölcsillan a melengető kis szikra: *Igen, ez az!*

*

Nehezen lehet megmagyarázni, mi is az a „hangulat”. Néha egy környezet, egy táj; máskor egy hang vagy íz az, ami örökre megmarad.

Kutatok az emlékeim közt, s eszembe jutnak a régi szolnoki esték, midőn bundában, hócsizmásan végig-ácsorogtuk, végig-bámészkodtuk a mikulási kirakatokat (akkor még nem irtóztunk a vöröstől). Mennyi vérig-ragyogó sztaniol, mennyi csábító cukorszakáll, krampuszokkal, szaloncukrokkal díszített virgács s porcelánnak álcázott, gyönyörű csokoládéfigura!

Nemrég, egy félreeső utcában megbújt vegyeskereskedés kirakata előtt tört fel egy pillanatra bennem ugyanaz az érzés, mint egykor, a csatakos szolnoki télben. Pedig ezt a vitrint nyilván nem „kirakat-rendező” készítette, hanem a kis délolasz tulajdonos „álmodta” össze.

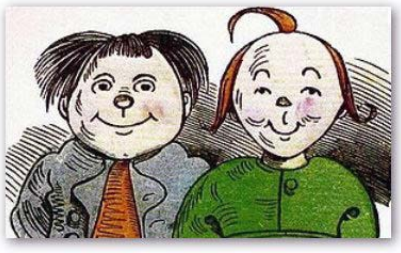

Max und Moritz

Egyszer, Tirolban találtam egy ugyanolyan falinaptárt, amilyennel boldogult kisasszonykoromban a kéményseprő örvendeztetett meg Újév napján bennünket: hótól roskadozó, sárga ablakszemeket villogtató falusi házacskák és hagymakupolás templom, ahová kucsmában, bekecsben, csizmásan zarándokolnak az emberek. Minden fehér felület csillogó porral beszórva. Giccs? Hát persze, de néha a giccsnek is megvan a maga helye, a maga rendeltetése. - Mindig a kéményseprő kívánt először - „szerencsét” hozván - Boldog Újévet, s elvárta, hogy pálinkával kínálják, borravalót adjanak neki. Aztán jött a postás nagy, fekete szatyrával s szép sorjában a többi „fontos” ember.

A régi könyveknek is megvolt a maguk hangulata! Akkor még nem zúdult ilyen gyors egymásutánban nyakunkba a kép- és szótömeg, mint manapság. Ki tudtak alakulni a „legendás hősök”, s évtizedeken át tartották a maguk illusztris helyét a katalógusokban és a felnövő generációk szívében. Akad-e a mai meseírók között (léteznek egyáltalán igazi meseírók?), akinek alakjai olyan élők lennének, mint annak idején „Mackó úr” volt, aki gyerekeivel, Zebulonnal és Dorkával járta nagy komótosan az országot? Hasonló volt a németeknél a két kis csibész, „Max und Moritz”, na és „Struwwelpeter”, aki nem hagyván levágni haját és körmeit, hatalmasra duzzadt frizurával, földig érő karmokkal csúfoskodott a címlapon. „Légkör teremtök” voltak Verne és Jókai, sőt Cooper „Nagy indiánkönyve” is - nem szólva Benedek Elek („Elek apó”) szép, piros kötésű sorozatáról, a „Magyar mese- és mondavilág”-ról.

Der Struwwelpeter

*

Hangulatok! Kecskeméti származású nagyanyám ízes, változatos, képekben gazdag magyar beszéde, amelybe néha tót szavakat is kevert (egyes fordulatai még Nyugaton született lányaim ajkán is fölcsendülnek, nem kis ámulatba ejtve a hallgatókat), a felejthetetlen lebbencs- és tarhonyalevesek, a friss lekváros bukta csalogató illata...

De még az utazások is mások voltak, amíg nem zsugorodott tenyérnyire a világ! Milyen vonzása volt például a „titokzatos Afrikának”, a mindig daloló, táncoló (steppelő), gondtalan-csillogó Amerikának, a Kipling könyveiből megismert Indiának! Mosolygott még „Nippon-ország napos kertje”, s a kecses közel-keleti minareteket ezüst fénybe burkolták Seherezádé meséi.

Ma már Afrikában is csak azt találja az ember, amit mindenütt másutt: szennyes, üvöltő, kulturálatlan és gyökértelen, proletársorba taszított tömeget, amely már nem jó és rossz szellemekben, varázslatokban és csodákban hisz, hanem a fegyvercsörtető Vörös Krisztustól reméli „megváltását”. Mindenütt éhínség, ostoba emberirtás, könny és vér! – „Denaturált Afrika”, ahogyan Széchenyi Zsigmond könyvének címe panaszolja.

Kivesztek a hangulatok a világból, de belőlünk is, pedig kétségbeesetten keressük őket, hogy fényüknél megmelengessük didergő lelkünket.

Talán még a végtelen égbolt (ha van időnk föltekinteni?) őrizte meg varázsát, bár mióta az asztronauták végigcammogtak a televíziós ernyőkön, tudomásul vettük, hogy Szent Dávid nem hegedül többé a Holdban, s a „szférák zenéje” sem egyéb monoton zúgásnál.

Esetleg a tenger! Egy pillanatra, midőn megállunk Porto Venere meredek sziklafokán, s szemünkbe (lelkünkbe) csillan fájdalmasan a végtelen vízfelület. Egy pillanatra csak, mert aztán már elménkbe tolakodik a „szennyezettség”, az olajfoltok, a döglött halak és megbénult madarak tömege, a... de nem érdemes tovább sorolni.

Mindent *elrontottunk, megmérgeztünk* magunk körül. Most már nem lehet más választásunk, mint elköltözni valami más bolygóra. ●

Diáktüntetések Magyarországon

Bevezető:

„Hogyan lehetséges az, hogy ma Magyarországon a felsőoktatási intézményekbe felvételt nyert ***hallgatók 47%-a - vagyis a fele - sohasem végzi el az egyetemet vagy főiskolát****? Mennyibe kerül ez a magyar társadalomnak? Mit jelent mindnyájunk számára, hogy a felsőoktatási intézményekbe felvett és ott tanulmányokat folytatók fele élvezi a hallgatói jogviszonyból származó összes előnyt, majd soha nem szerzi meg diplomáját? Hány millió, hány tízmillió forintjába kerül mindez az államnak diákokként? A most parlament elé vonuló „dühös” diákság fele soha nem lesz diplomás, ellenben éveket fog lógni valamelyik felsőoktatási intézményben. Miféle felelősségérzet hatja át ezeket a tiltakozó fiatalokat? Hogyan lehetséges, hogy ma 7-8-10 évig járnak diákok felsőoktatási intézményekbe? Hogyan lehetséges, hogy ugrálnak a karok között, hogyan lehetséges, hogy mindeközben végig megmarad hallgatói jogviszonyuk?…”*

Bayer Zsolt (MH)

Budapesti levél:

„Télirózsás Diákforradalom”

Kedves Zsuzsó!

Nem tudom megállni, hogy ne írják röviden az itteni diáktüntetésekről. Annál is inkább, mivel már nemzetközi sajtóvisszhangot is kiváltó belpolitikai eseményről van szó, mégpedig olyan eseményről, amihez helyzetemnél fogva - egyetemista vagyok - konzekvens módon szólhatok hozzá.

A kormány azon döntésének hatására, hogy lecsökkentik az egyetemeken, főiskolákon az államilag támogatott helyek számát több mint 53 ezerről kevesebb mint 11 ezerre, december 10-én (a vizsgaidőszak előtti utolsó héten, amikor valóban tanuló egyetemistának jóformán semmire nincs már ideje!) ismeretlenek az ország nagyobb egyetemein alpári hangnemű, *Mikulás napi ajándékként a kormány belesz--t a csizmánkba* kezdetű, ellenállásra buzdító röplapokat szórtak szét. Az ellenzéki körökből pénzelt Hallgatói Hálózat (HaHá) nyomta a röplapokat, és különböző hallgatói szervezetekkel egyeztette a december elején megrendezett tömegtüntetéseket.

A nagyméretű megmozdulások hatására a kormányzat több alkalommal is tárgyalóasztalhoz hívta a diákokat, amit ők - tiszta defetista módon - visszautasítottak. A kormány újabb gesztust tett azzal, hogy egy döntés kivételével minden felsőoktatásra vonatkozó változtatást visszavont! Azonban az örökös elégedetlenkedőknek ez sem volt elég, s most már az embernek kifejezetten olyan érzése támad: ők maguk sem tudják miért - de tüntetnek. Mennek, vonulnak, virágot szórnak, lufit eregetnek, üldögélnek, beszélnek, harsognak, skandálnak vég nélkül - e sorok papírra vetésének napjaiban éppen „Télirózsás Diákforradalom” címen. Ezzel a hangzatos elnevezéssel egyértelműsítve azt az eddig is jól ismert tényt, hogy valójában kiknek a szellemi-erkölcsi örököseivel állunk szemben… A következő lépés talán egyenesen a „Tanácsköztársaság”-hoz vezet?

Vannak tehát, akik tanulnak, jegyzetet gyűjtenek, dolgoznak, könyvtárba, vagy éppen munkába sietnek, és szokás szerint persze vannak, akik dekadens felforgatók, akiknek ilyenkor is rombolás és pusztulás jár nyomukban. Hiszen - tévedés ne essék - jól ismerjük mi itthon, különösképpen az egyetemeken ezt a típust. Zavaros, életképtelen, élősdi merengés a belvárosi romkocsmák félhomályában, amelyet jobb időtöltés híján tüntetések és hídlezárások követnek.

Azonban egyet fontos tisztáznunk: annak ellenére, hogy milyen ricsajt csap, milyen nemzetközi visszhangot kap, milyen forradalmi paródiát rendez a magyarországi egyetemista balliberális keménymag, igen- is le kell szögezni, hogy nemcsak a társadalom maga, de a józan gondolkodású, bölcs önmérsékletű egyetemi hallgatók sincsenek mellettük, sőt, éppen, hogy gyakran velük szemben foglalnak állást a kérdésben!

Akármennyire is fájó dolog az, ha az emberben, a családi körben tudatosul egy jövőbeni nagyobb kiadás eshetősége cserébe a diplomáért, és jelenlegi „ingyenes” pozíciójának elvesztése, a mai válságos gazdasági helyzetünket és az ország piaci igényeit mérlegelve nemcsak, hogy megértheti, de: *meg kell, hogy értse* a kormány döntését. A józan ész ezt diktálja, akkor is, ha az illető nem kormánypárti!

Mert hiszen a kormányzat döntése - ha nem is hibátlanul, és nem is teljes mértékben - a jelenlegi gazdasági igényeinket igyekszik kielégíteni. Én látom - hangsúlyozom: *látom*, és nem az újságból olvasom, vagy a TV-ben nézem, de magam körül látom! -, hogy mi folyik ma a felsőoktatásban. Magukat egyetemistáknak nevező semmirekellők tömegei szórják két kézzel egy válságban lévő állam forintjait.

Érdekes adat, hogy ma Magyarországon a felvettek 47%-a soha (!) nem fejezi be tanulmányait az egyetemén/főiskoláján. Azonkívül több tízezer felvett egyetemi hallgató igen jelentős része 1-2 év után kiesik az egyetemekről, mert nem tudja, vagy nem akarja folytatni azt. Egyszóval: nem oda való. Másrészről a tanulók óriási hányada gyakorlatilag otthon kínlódik délelőttönként hétközben is, másnaposan az előző esti buli után, vagy éppen már délelőtt (!) a kocsmában vergődik, vagy a boltokban ténfereg, ahelyett, hogy az előadásain ülne. Amit persze az állam rendületlenül fizet, annak ellenére, hogy gyakran még nyugati államokban sem találunk „ingyenes” felsőoktatást! Elvégre a professzornak fizetés kell, a takarítónak, portásnak, kertészeknek szintén munkadíj jár, a termeket fűteni, a villanyt égetni kell - stb. Arról már nem is szólva, hogy gyakorlatilag közszájon forog az ún. „büfé-diplomások”, mint pl. filozófusok, szabadbölcsészek általános munkanélkülisége...

Majd most ez szépen megszűnik! Fegyelem és rend lesz itt is! Fel kell tölteni a szakmunkásokat igénylő képzéseket és állásokat is, úgy a hidegburkolót, mint az esztergályost egyaránt. Sok jólfizetett szakmunkás ágazatban egyáltalán nem találni embert, mert már alig van, aki efféle képzéseket keresne, ellenben akad bőven mindenféle névtelen főiskolákat végzett „diplomás” nímand, aki lenézi őket, mondván: prolik.

Ezen kell változtatnunk. És a lehetőség ezután is adott lesz bárki számára. Aki szorgos és tanul, az be fog kerülni ingyenes képzésre, csakúgy, mint eddig. És aki nem, az fizethet a különböző diákhitelekből, vagy akár a családi kasszából. Aki nem óhajt fizetni, az kereshet szakképzést, amik között olyan nívósak is akadnak, mint protokoll ügyintéző vagy újságíró. A lehetőség senkitől el nem vétetik ezután sem!

Ennél fogva tehát a diáktüntetéseknek nevezett forradalmi paródia nem csupán jogilag illegitim, de teljességgel felháborító az a képmutatás, ahogyan bizonyos érdekcsoportok a „társadalmi szolidaritás” hangzatos örve alatt a rendbontások kalmárjaiként váltják be néhány guruló forintra vagy egy-egy címlapfotóra a féligmeddig gyerek középiskolások és vezethető egyetemisták-főiskolások visszhangját. Ezt is jól ismerjük már!

Bizony sokan vannak most is az intelligens polgári rendben, akik ellene vannak mindannak, ami a napokban történik - azonban sajnos szokás szerint: hallgatnak. *Amíg a kormány rendet rak, a támogatók hallgatnak, és az ellenzék politizál*. A magyar pedig könnyen felejt. Így megy ez. De hová vezet?

Tisztelettel,

Nagy Szebasztian

KEDVES AMH OLVASÓK: FIGYELJÉK MEG A DÁTUMOT!
Ezt a fölszólítást intézte olvasóihoz 1949-ben az AMH „elődjének" szerkesztője:

A „Délamerikai Magyarság" kérelme tisztelt előfizetőihez

Kedves Előfizetőnk!

Önnek vannak barátai, rokonai, ismerősei. Környezete hallgat az Ön szavára, súlyt helyez véleményére és méltányolja ízlését, bírálóképességét.

A baráti kapcsolat, amely a „Délamerikai Magyarság" és olvasói között fennáll, bátorít fel bennünket arra, hogy kéréssel forduljunk Önhöz:

Szólítsa fel ismerőseit, kövessék az Ön példáját, lépjenek be a „Délamerikai Magyarság" előfizetőinek táborába.

Ön régi barátunk, hű olvasónk, Önt nem kell meggyőznünk arról, hogy a „Délamerikai Magyarság", amellett, hogy mindenkor tárgyilagos helyzetismertet nyújt úgy a bel-, mint a világpolitika állásáról, gondoskodik, hogy olvasóinak élvezetes olvasmányai legyenek. Pontos, gyors hírszolgálatával ne csak tájékoztasson, irányt mutasson, hanem szórakoztasson is.

A „Délamerikai Magyarság" pénteki száma közismerten a legélvezetesebb olvasmányos újság is egyben.

Kérjük, közölje mindezeket barátaival, ismerőseivel, akiket a „Délamerikai Magyarság" előfizetőjéül megnyerni óhajt.

Előre is köszönjük.

1949. január 28

Magyar tv-sek látogattak meg!

A Duna Televízió, a nemzeti összetartozás legfontosabb médiuma 1992. karácsonyán azzal a céllal kezdte meg működését, hogy „égi köldökzsinórként" kösse össze a XX. század 1. felében egymástól elszakadt nemzetrészeket. A 90-es évek elején az öröm és a büszkeség forrása volt minden, határokon túl élő magyar számára. Ahol addig tiltották vagy éppen csak tűrték a magyar kultúrát, ott egy tv-csatorna segítségével otthonukba érkezett a biztató, erősítő magyar szó. A Duna TV a Felvidék, a Délvidék, Erdély, Kárpátalja, a teljes Kárpát-medencei magyarság és a világ különböző részein élő diaszpóra számára ma is a magyar kultúra és a nemzeti identitás elődleges szimbóluma és éltető forrása, közvetítője. Országunkban sajnos még csak interneten tekinthetjük meg az adásokat. Idén ünnepli a Duna Televízió a 20. születésnapját. Ennek kapcsán akarja beindítani az öt kontinensen sugárzó Duna World csatornát, esetünkben Dél-Amerikában.

Tudvalevőleg a Duna TV a többi, Magyarországon működő tv-csatornával fuzionált. Így alakult meg egy Közszolgálati Közalapítvány keretén belül az MTVA. Ennek képviselői jöttek látogatóba ismerkedés céljából, nevezetesen:

- **Balogh László,** a Közszolgálati Közalapítvány Kuratórium elnöke, a delegáció vezetője
- **Bencze Izabella**, a Közszolgálati Közalapítvány kuratóriumának tagja [l. levelét 2.o.]
- **Siklósi Beatrix,** MTVA főtanácsadó és Duna TV műsorkészítő, a Duna World kezdeményezője
- **Kósa Somogyi György,** MTV Zrt. filmfőszerkesztő, a Filmproduceri Iroda vezetője.

Az illusztris látogatók november 17. és 18-án végiglátogatták a helybeli magyar intézményeket, a felelőseikkel elbeszélgettek. Részt vettek a Mindszentynumban délelőtti koccintáson, a Szent László iskolában koloniális ebéden, megnézték a Hungária Egyesület és cserkészház épületeit, érdeklődve időztek a HKK könyvtárban. **Varga Koritár Pál** magyar nagykövet a rezidenciáján **Betti** asszony pompás ebédjével vendégelt meg néhány meghívottat, akiket így bővebben tájékoztattak a közeljövőben létesítendő terveikről, kifejezetten a Duna World csatorna beindításáról még e távoli földrész felé is. Ehhez néhány technikai nehézségnek is meg kell oldódnia.

E kapcsolatfölvétel roppant hasznosnak bizonyult, kifejezetten annak értelmében, hogy az óhazát megint egy lépéssel közelebb hozta az oly sok éven át mellőzött országunkhoz. Szívből reméljük, hogy a szép tervek nem csupán szavakban és ígéretekben merülnek majd ki.

(HKZS, fotók Balthazár)

Honfi János és Fóthy István Mindszentynum vezetők köszöntötték a négy vendéget: *b.-j.* Balogh László delegációvezető, Bencze Izabella és Kósa Somogyi György

Siklósi Beatrix (Duna TV) „lemaradt" a közös képről

(tv-sek Brazíliában l. 4.o.)

Új Református Székház

Az Argentínai Magyar Református Egyház presbitériuma örömmel és Isten iránti hálával közli, hogy 2012 decemberétől új székházra tett szert, a Hungária Egyesület tőszomszédságában.

Amennyiben az átalakítással elkészülünk, húsvétkor kerülne sor a felavatására és felszentelésére.

A Református Ház címe: Pasaje Juncal 4290, Olivos.

*

Rövid visszatekintés a múltba:

Az argentínai Külügy- és Kultuszminisztérium hivatalosan 1954 áprilisában engedélyezte a Református Egyház működését, majd 1957-ben az "Inspección General de Justicia" elfogadta az alapszabályokat és megadta a jogi személyiséget.

1958. november 9-e és 2011. október 2-a között, tehát 53 éven át az Argentínai Magyar Református Egyház központja a Belgrano negyedben lévő gyönyörű Ramón Freire-i székház volt. Ennek az ingatlannak eladására azért került sor, mert a hívek számának csökkenése és anyagi nehézségek folytán lehetetlenné vált az épület fenntartása.

Most szerényebb körülmények között, de szép, barátságos környezetben, Isten segítségével igyekszünk eleget tenni a Református Egyház céljának és rendeltetésének, amely Isten igéjének hirdetése Jézus Krisztus rendelése szerint /Márk 16:15/, az Evangélium szerinti szociális szolgálat és az ifjúság keresztyén szellemben való nevelése.

Benedek Lászlóné Micsinay Mária
főgondnok

GRÁF ZSUZSANNA ÉS A KODÁLY MÓDSZER (*)

Kodály álma ez volt: legyen minden iskola énekes iskola. A Kodály-módszer, ez az eszmerendszer, ez a filozófia, bizonyítottan működőképes.
Szabó Dénes, karvezető

A nagy fölkészültségű előadó

Gráf Zsuzsanna már több ízben fordult meg Buenos Airesben. 2012 végén ismét ellátogatott hozzánk, miután az IUNA zenei egyetemen mint vendégprofesszor mesterkurzusokat vezet, de a Hungáriában is tartott egy előadást megemlékezve Kodály Zoltán születésének 130. évfordulójáról, életéről, műveiről és a világhíres Kodály módszerről.

Kodály az egész világban elfogadott örökséget hagyott, ami egy valódi „hungaricum". Az ő elképzelése közel hozni az embereket az énekléshez, a zenéhez. Kidolgozott egy módszert, amit az ősi magyar népdalokra és gyermeknótákra alapozott.

Egy zeneértő közönséget akart felnevelni: a zenei általános iskolákkal a fiatalságot akarta felemelni, olyan eszközt adni abszolút fokozatossággal, hogy megtanuljanak énekelni és kottát olvasni már szinte óvodás kortól kezdve, még mielőtt bármilyen hangszeren megtanulnának játszani.

Az előadó részletesen kitért Fehér Anikó: „Muzsika a katedrán" című könyvére (**), amely 25 magyar zenepedagógussal való beszélgetést tartalmaz, köztük az előadóval is. Több idézetet hozott fel a könyvből, részben sajátját: „Nagyon fontosnak tartom a Kodály-módszer ügyét. Ehhez is meg kellett érnem. Pár éve döbbentem rá igazán, milyen csodálatos kincs ez. Ha én csak egy kicsi láncszemet hozzá tudok tenni, már az is jó, ez a kötelességem, hogy terjesszem, elsősorban itthon, de a nagyvilágban is".

Befejezésül megemlítette, hogy 2012-ben Mindszenty József bíboros születésének 120. évfordulójára az Ifjúsági Keresztény Egyesület egy emlékhangversenyt rendezett Budapesten az Országház Vadásztermében. A hercegprímás olyan egyházfő volt, aki hajlíthatatlanul ragaszkodott az általa fontosnak tartott értékekhez, ezért a mai fiatalok előtt is méltó példaképül állhat. Az előadáson több száz együttérző szív dobbant meg, mikor elhangzott Liszt 137. zsoltára az Angelika Leánykórus előadásában, amelynek Gráf Zsuzsanna az alapítója és vezető karnagya.

A közönség hálásan fogadta a hallgatók között lévő Nt. Écsi Gyöngyi énekét, a Kodály magyar népdalfeldolgozásából *Csillagoknak teremtője, vigyázz minden emberekre…* című népdalt

A didaktikus előadást a közönség erős tapssal köszönte meg, majd a jelenlévők többsége a Hungária éttermében társas vacsora mellett folytatta a beszélgetést.

Balthazár Mártha

(*) Anyagtorlódás miatt késve közöljük a Hungáriában novemberben elhangzottak recenzióját.

(**) A könyv kikölcsönözhető a HKK könyvtárból.

A TETTEK - ÉS A LÁTSZÓLAGOS
Megszívlelendő idézetek

„Tetteinkben élünk, nem években; gondolatunkban, nem lélegzetünkben; érzelmeinkben, nem órákban. Az Időt szívünk dobogásával kellene mérnünk. Legtöbbet az él, aki a legtöbbet gondolkozik, a legnemesebben érez, **a legjobban cselekszik."** *Philip James Bailey*

*

Balog Zoltán, az emberi erőforrások minisztere tavaly Budapesten, október 6-án **Batthyány Lajosról** emlékezett meg. Fölszólalásában idézte Batthyány korabeli szavait, miszerint **egyedül a tettek alapján lesz megítélhető**, hogy „hazánk feltétlen híve voltam". A miniszter szerint „világos beszéd ez, amely hozzánk szól egy olyan korban, amikor látszólag csak a látszat számít. Ami látszik. Ami kommunikáció, ami prezentáció, ami celebritás, ami mega-, ami szupereffektus"; az egykori miniszterelnök pedig azt mondja, „semmi más, csak tetteim".

gr. Batthyány Lajos

Üzenet ez a mindenkori elitnek és a „percemberkéknek", hogy persze fontos, ami látszik, amit kommunikálunk, de **végső soron nem számít semmi más, csak tetteink.** •

A legújabb nagy Magyar Találkozó Clevelandben:
52. MAGYAR BÁL ÉS TALÁLKOZÓ

A Magyar Társaság és az Árpád Akadémia közös szervezésében 2012. november 23. és 25. között került megrendezésre az 52. Clevelandi Magyar Találkozó.

Az üdvözlő beszédet **dr. Nádas János**, a Magyar Társaság elnöke mondta. A tanácskozás témaköre: „Óvjuk kultúránkat és értékeinket".

Sor került t.k. **Teleki Maximilian**, a Magyar Amerikai Koalíció elnöke, **dr. Fülemile Ágnes** néprajzkutató, a New York-i Magyar Intézet vezetője és **dr. Balogh Balázs** néprajzkutató előadására is. Vintondale, Pennsylvania egykori jelentős magyar bányász lakossága Bátyúból, Bereg megyéből vándorolt Amerikába. Bagu Balázs „burdos" háza (alsó szintjén vegyes és hentes boltjaival) a csodával határos módon teljes eredeti berendezésével szinte érintetlenül megmaradt, olyannyira, hogy elszállították Magyarországra, s a szentendrei skanzenbe a magyar burdos ház az állandó kiállítás részévé vált.

További előadók, egyéb részletek: http://www.hungarianassociation.com/

Hírek Chiléből

A 2012-ben Chilében megkezdett magyar tanfolyamok igen sikeresek voltak. 5 intenzív hétvégén volt tanítás. December 15-16-án tartottuk meg az utolsó találkozót.

Nagy az érdeklődés, nagy a lelkesedés, es ha minden jól sikerül, *az idén is folytatjuk!*

Baksai Jorge, Magyarország tb. konzulja Concepciónban felajánlott egy évi előfizetést az Argentínai Magyar Hírlapra a legjobb diák számára. Az év legjobb diákja TOREY ZSÓFIA lett, a középfokú szint egyik szorgalmas és kitűnő tanulója, aki most majd gyakorolhatja magyar tudását az AMH olvasásával! Gratulálunk! (L.B.ZS.)

Régen történt…

Barkuti Jenő:

Epizódok a magyarság történetéből

Kevés nemzetnek kellett annyit küzdenie a megmaradásért, mint nekünk, magyaroknak. Ezért, ha rosszul alakulnak a dolgok, még ma is gyakorta elhangzik a keserves sóhaj: „Túléltünk mi törököt, tartárt, oroszt, túléljük ezt is...”

De vajon *hogy* éltük túl? Gondolkodtunk-e már ezen? Hogy éltek, mit tettek elődeink, vagy, ahogy ők mondanák: *eleink* a nagy nyomorúságban? Bizony kevés írás maradt fenn azokból az időkből, ill. kevesen szánták rá magukat, hogy utánajárjanak eleink dolgainak. Azon kevesek, akik erre vállalkoztak legtöbbször önszorgalomból, hazaszeretetből tették.

Itt kell megemlíteni **Iványi Béla** levéltárost és **Takács Sándor** szerzetes tanárt, akik belevetették magukat a levéltárak poros irataiba és felszínre hozták mindazt a kincset, ami rólunk szól, és amit tanítani kellene minden magyar iskolában. Napjainkban az olyan levéltári kutató, aki boldogulni is tud a sárga iratok között ritka, mint a fehér holló. **Horvát Árpád, Ordas Iván** - régi idők nagy kutatói már eltávoztak közülünk. Újak pedig már nem jelentkeznek. Igaz, a kutatható családi levéltárak száma is megcsappan. Valaha arisztokrata családok féltett kincsként gondozták a régi leveleket. A háborúk azonban az ilyen levéltárakat sem kímélték. Körmenden pl. a **Batthyányi** család levéltárát 1945-ben kiszórták az ablakon a „felszabadítók”, mert kellett a hely. A királyi bullák viaszpecsétéivel csizmát fényesítettek a szovjet katonák. Hogy milyen kulturális értékek mentek ott veszendőbe - arról jobb nem beszélni.

*

Utazzunk inkább vissza az időben egykori kutatóink szekerén. Érjük be annyival, amit ők hátrahagytak: merítsünk a majd félezer éves történetekből, amikor Magyarország három részre szakadt. Százötven éves török megszállás köszöntött ránk, amit *török hódoltságként* jegyeztek fel a történelemben, s amiből remény se igen mutatkozott, hogy valaha is még egyszer eggyé válhat a nemzet.

Magyarország 1606

Romlásnak indult a magyar - írja **Szerémi György, II. Lajos** király gyóntatója, aki személyesen vett rész a király holttestének mohácsi exhumálásánál. S hogy mit jelentett akkor ez a „romlás”, arról alig tudunk ma már valamit. Török hóditok rabszíjra fűzve vitték a magyart Konstantinápolyba, ahol fehérre meszelt lábbal várták a rabszolgapiacon, miként adják-veszik őket az emberkereskedők… Milyen sorsot éltek meg hátralevő életükben szerencsétlen eleink, nem tudhatjuk. Írásos emlék nem maradt róluk.

Minaret

Később törökök és Habsburgok döntöttek a magyarok sorsa fölött. Miután békét kötöttek egymással - amit *frigyre lépésként* emlegettek abban a korban - kijelölték a határokat az adószedés biztonsága miatt. S ahol a határ hullámzott a végeken, várakban, palánkokkal megerősített végházakban, magyar katonaság őrizte a *frigyet*. Ők vigyázták a rájuk bízott területet; ők voltak a végvári vitézek, akik elvileg az osztrák császártól kaptak zsoldot és ellátmányt, csak hát a zsold s az ellátmány rendre megkésett, vagy nem is jött. **Lippai** érsek panaszos leveléből tudjuk: „Ausztria főurai a vadállataikat is jobban tartják, mint a végházi hadi népet”. Sokatmondó panasz ez…

Előírás szerint gyalogosnak havi két forint, huszárnak három forint *hópénz* (havidíj) és ellátmány járt, amit ruhának való posztóban adtak ki. Ugyanakkor az osztrák lovas 15 forintot kapott! Igaz, az osztrák nehéz lovas volt. S a páncél *maceráltatása* (karbantartása) sokba került. De mint azt az élet bebizonyította, a magyar könnyűlovasság lényegesen hatékonyabb volt. Magyarnak az osztrák nehézlovas nyomába nem léphetett. „Nem sok hasznukat látjuk, annyit érnek, mint a pelyva” - írja egy levélben **Kornis Gáspár** uram **Batthyány Ferencnek** a segítségül küldött osztrák lovasokról.

Buda és Pest látképe a 16. században (Georg Hoefnagel metszete alapján)

A várkapitányok igazából a magyar vitézekre számíthattak, akik - mint azt a feljegyzésekből tudjuk - nagyon szűkösen éltek a zsold és az ellátmány késedelme miatt. Volt úgy, hogy egy évig nem jött meg a hópénz. Innen maradt fenn a mondás: *Se pénz, se posztó.* Különösen rosszra fordult a végvári élet **Rudolf császár** uralkodása idején, amikor már arra is hajlandók lettek volna a vitézek, hogy lemondanak a megkésett egy évi zsoldjuk feléről, ha a másik felét megkapnák! Sok ilyen kérést tartalmazó levél maradt fenn. Legtöbbje ma is megtalálható a bécsi levéltárban. Panaszos levelek között akad fenyegető hangú is: „*Immár koldusnak és nem szolgáló népnek látszunk lenni”* - írják a Palotaiak (ma Várpalota) - majd így folytatják: „*Az Úristen ezt fölségednek el nem engedé! Úgy megverni méltóztatik fölségedet, mind testében, mind lelkében a mi nyomorúságunkért, hogy az fejedelmek között példa lészen.”* - **Rudolf** azonban nem volt ijedős. Hópénz továbbra sem érkezett.

Akkor vajon miből éltek? Ugye ha nincs, akkor valahonnan el kell venni. De honnan? Kitől? Hát a töröktől. S ez a nyomorúság volt az a kényszerítő erő, ami a hódítókat egy percre nem hagyta nyugodni. Nem volt többet biztonság számukra. Panaszkodnak is e végett a budai basák. Egyik levelet a másik után menesztették az osztrák udvarba arról, hogy a végváriak megint megsértik a *frigyet*. Az osztrák császár viszont erre olyanokat ígért, hogy majd kivizsgáltatja az ügyet, s megbünteti a vétkeseket. Azonban erre nagyon ritkán került sor. Ha mégis módját ejtették a *fundálásnak* (vizsgálatnak), azt a végbeliek mindig azzal magyarázták, hogy ők bizony meg nem moccantak volna, ha a törökök nem kezdik a portyázást…

Így váltak mindennapossá a rajtaütések, *lesvetések*. Ezeknek a stratégiai mozzanatoknak megvolt a sajátos forgatókönyve. „Csak úgy” nem lehetett nekiugrani a töröknek! Akkor lehetett eredményesen rájuk lecsapni, ha nem számítottak rá. S akkor volt érdemes, amikor ellátmányt vittek, amikor vásárt tartottak, amikor adószedésből hazafelé bandukoltak. A módszer a következő volt: vitézeink elrejtőztek az út közelében, ahol a törököknek el kellett haladni. Ehhez persze jól kellett álcázni magukat, és elengedhetetlen volt a folyamatos tájékozódás. Ezért parasztnak öltözött figyelőket, *nézőket* állítottak, akik időben jelezték, hogy hányan és milyen messzi vannak a törökök. Ha sokan voltak: nem mozdultak. Elmaradt a rajtaütés. Ezt úgy mondták ilyenkor: *nem volt nekünk való…*

Ha azonban kisebb török csapat kísérte a szállítmányt: lecsaptak. Ez úgy zajlott le, hogy amikor a török menet már majdnem elhaladt előttük, kinyargalt a *martalék,* akik nagy lármával beléakaszkodtak a törökök kísérete végébe, s ha lehetett, elragadtak onnan valami becses dolgot: egy jó paripát, egy díszes csomagot, vagy éppen egy szemre való asszonynépet. Mire a török menet nyomban megállt és a vitézek üldözésére indult. Ha ez megtörtént s kellően eltávolodtak, akkor ugratott ki a fősereg, és pillanatok alatt körbefogta a megfogyatkozott, meglepett török hadinépet. Aki ellenszegült, azt levágták. Aki megmaradt, azt rabbá tették és a zsákmánnyal együtt a végházba vitték, ahonnan hosszas levelezés után sarc fejében szabadulhattak. Megszűnt tehát a nyomorúság. No de ez igen veszélyes vállalkozás volt. Különösen *martaléknak* lenni - mai nyelven szólva - nem volt egy életbiztosítás. Ügyetlen, félszeg katona nem érte meg a következő rajtaütést. Akik viszont megmaradtak, azokkal bizony keserves dolog volt karddal összeakaszkodni. Ismertek ők minden hadifortélyt, ugratást, fordulást, cselvetést; nem szólva arról, hogy lovaiknak nem igen akadt párja. Kardforgatásban elsők voltak az elsők között.

*

Más forma volt a *lesvetés*, lesre csalás. A módszer hasonlatos volt itt is a rajtaütéshez. A *martalék* itt már nagyobb létszámot számlált. Általában 25-30 fő lovas elnyargalt a törökök által lakott vár előtt, többnyire akkor, amikor azok lovakat füveltettek a vár előtt. A lovakat őrzőket menetből levágták, a lovakat pedig elhajtották.

Ekkora szemtelenség láttán a török szpáhik rögtön utánunk nyargaltak, nem számolva azzal, hogy a menekülők lesre viszik őket, ahol általában egy dombhajlat mögött, ökörszarv alakban felállott 500-600 lovasvitéz várt rájuk. Amint megérkeztek, az ökörszarv becsukódott. Innen már a szablyák forgatása döntötte el a győzelmet. Az ütközetben nagy szerepet tulajdonítottak a szerencsének is. Innen maradt fenn a mondás: *elmentek szerencsét próbálni.*

„Se pénz, se posztó...” - Szigetvár 1555

Egy ilyen „szerencsepróbálás” történt 1614 tavaszán, amikor a székesfehérvári törököknek zsoldot és ellátmányt hoztak. A pénzszállítmány várható idejét megtudakolták a foglyoktól s ezért már heteken át várták a kocsikat. Már-már fel akarták adni a rajtaütést, amikor feltűntek a pénzszállítók, Amikor a kíséret elhaladt, a vitézek lecsaptak s a zsákmányt rövid csata után elvitték. Az eset nagy port vert fel. A budai basa mentegetőzve jelenti Konstantinápolyba: *„Semmit nem tehettünk. Háromszáznál többen ütöttek ki a lesből. A kísérőket mind levágták.*

*

A szerencse azonban nem mindig volt kegyes vitézeinkhez. Többször is pórul jártak. Sokan ottmaradtak az ütközetben és rabbá lettek. Akadtak olyan vállalkozások is, amikor hajszálon múlott a siker. 1677. február 8-án írja **Koháry István Esterházy Pálnak:** *„Egerhez nem messzire béálltunk lesre. Elbocsájtottuk a martalékot annak rendje szerint, de semmit nem kaphattak* (nem sikerült elragadni semmit). *Így a török nem űzé meg őket. Haszontalan lőn járásunk. Ahogy mentünk, úgy tértünk vissza.*·

*

Mindez már a múlt homályába vész. **Gárdonyi Gézának** köszönhetően az *Egri csillagokból* ránk maradt egy dicsőséges történet, ami ma is a hazaszeretet kútja. Pedig de sok ilyen és hasonló történetet rejt a magyar múlt! **Thúry György**, Palota védője nem kevesebb sikerrel védte meg Palota várát, mint **Dobó**. Párbajban - vagy, ahogy akkor mondták - *bajvívásban* soha nem akadt legyőzőre. **Istvánffy** említi meg, hogy a nagyerejű **Koralikos** török vitéz Mezopotámiából kéri az idehelyezését, hogy a nagyhírű **Thúryval** megvívjon. A *bajviadal* után a török vitézt Szentmihály lován kellett elvinni. Mégis elfelejtődött **Thúry** kapitány dicsősége. **Szondi György, Zrínyi Miklós** hősi küzdelme is filmvászonra kívánkozna, ha a magyar filmes világban lenne „vállalkozó kedv”... Talán lenne is, a politikai akarat azonban a magyar dicsőség bemutatására mindeddig hiányzott. ●

Zrínyi Miklós és I. Szulejmán szobra Szigetváron, a Magyar-Török Barátság Parkban

Elöljáróban: A decemberi számunk megjelenése óta ez a szerkesztő igen számos fölszólítást kapott szóban, telefonilag és személyesen, valamint levélileg is arra vonatkozóan, hogy változtasson álláspontján és kerüljön újból megszerkesztésre az, ahogy kiderült, közérdeklődésnek, sőt: közszeretetnek örvendő *Mit hallott az AMH?* c. rovat. *(l. néhány kiválogatott Olvasólevél 2.o.)*

Olvasóink, barátaink kérését megszívleljük, és igyekszünk óhajukat kielégíteni, már amennyire ez lehetséges. A hírek beküldését azonban továbbra is elvárjuk. Köszönjük megértésüket!

(HKZS)

HÍREK INNEN-ONNAN

(beküldött hírek alapján)

Elhalálozások

- Lapzárta után jött a szomorú hír **Rakolczay Judith** haláláról január 9-én. A jóformán sohasem gyógyítható hasnyálmirigy rák vitte el, mert sajnos nagyon későn találták rá a rákdaganatra. Súlyos műtéte után még októberig aktív volt, segített az Ars Hungarica munkáiban, a Mindszentynumban is, és általában ott, ahol hasznosítani tudta magát. Nyugodjék békében!

Betegeink

Betegeink lábadoznak! **Gorondi Sándort** még novemberben akut szívproblémája miatt beutalták az Instituto Cardiovascularba, ahol alapos kivizsgáláson esett át jó eredménnyel, ahogy fia **Sebastián** jelezte. Fölerősödés után már rászánhatta magát a hazautazásra felesége, **Irisszel** együtt a La Pampa-i birtokukra. A megszokott környezet, jó levegő és pihenés megteszi a továbbiakat, és így hamarosan fölveszi újból a rendszeres és közvetlen kapcsolatot a baráti körrel.

- Schirl Pali barátunkat éppen év végére, december 28-án beszállították a bankkórházba, mert jobb szemére elkezdett homályosan látni. Érszűkülés folytán szeme elégtelen vérellátást kapott, hosszan vizsgálgatták. Ezalatt a család helytállt, éjjel-nappal fölváltva voltak vele. Most már otthon várja a gyógyulást.

Esküvők

- Képíró Magdi leánya, **Wenckheim Mariana** november 17-én esküdött örök hűséget **Roque Maschwitznak**. A fiatal menyasszonyt nagybátyja, **Dr. Képíró Sándor** vezette oltárhoz. A szertartást követő, zártkörű fogadáson néhány magyar baráton kívül túlnyomó számban vett részt a kiterjedt Maschwitz család.

Wenckheim Képíró Mariana

- Koloniális öröm és nagy *happening* volt a **Demes-Zombory** esküvő december 22-én. *(l. bő beszámoló képeskrónika HUFI 1.o.)*

Születés(ek)

- Lányi Mátyás *Truli*-éknál január 14-én Córdobában megszületett a kis **László Miklós**. Így **Dóra** ismét nagymama lett!

Születésnap(ok)

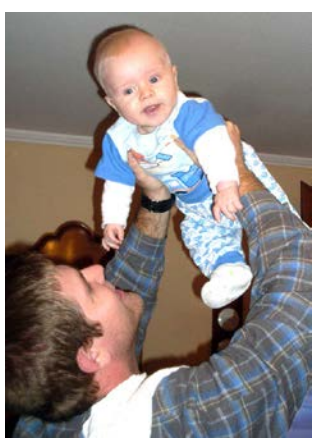

◄◄ Emődy István és elsőszülöttjük, Nándi

- Már féléves lett **Emődy Csaba** és **Bernáth Anikó** legidősebb fia, **István** és **Blanka** gyermeke. **Nándi**!

- Barkuti Jenő barátunk, hűséges és pontos munkatársunk gyakran örvendezik 2 rakoncátlan kis unokájának, akiket a túlterhelt szülők olykor „leteszik" nála kis duhajkodásra...

A négyéves Gergő a huncut kétéves kisöccsével

Utazók

- Sokan jöttek közénk látogatóba: **Sebess Mártiék** a korai, kemény európai tél elől menekültek; **Dombay Mariann**, aki már igen régóta készült erre az útjára, és akit rokonságán kívül sok barát-ismerős köszöntött nagy szeretettel; újból látogatott ide az immár ledoktorált **Theész Margit *Kuki,*** szép könyvével megajándékozva a HKK-t; **Fóthy Gyuszkó** pedig régi időket fölidézve megjelent az Ars Hungarica karácsonyi hangversenyén... Mindig nagy öröm és meglepetés, ha a tőlünk „kirepült" barátok meg-megjelennek...

- A Szent László Iskola november 18-i ebédjén nemcsak a magyar média képviselői vettek részt *(l. 8.o.),* hanem Magyarországról jelen volt a Metafizikai Akadémia és Szellemi Tudományok 3 képviselője, akik azért érkeztek, hogy ismertessék a különböző fizikai betegségek energia bevetésével elérhető gyógyítását: **Szabó Katalin, Nagy János** és **Mező Mária**, akiknek **Burján Katalin** (Costa Rica) tolmácsként állt rendelkezésükre, és így a spanyolul beszélőknek ismételten tarthattak konferenciát a fővárosban.

- Még tavaly, a magyar nagykövetség október 23-i hivatalos fogadásán néhány „egész új magyarral" találkozhattunk. Fiatalok, akik Argentínába jönnek - szerencsét próbálni? Vagy a szerelem útjain? Köztük **Kun-Szabó Mariann** is, aki szeptemberben érkezett „félig magyar párjával" és egyelőre nem tudja, meddig marad. Minden erejével azon van, hogy munkát találjon. *(l cikket 3.o.)* Szívesen adunk hírt olyan „újmagyarokról", akik az alkalmi megismerkedés után jelentkeznek nálunk!

Események

- A **Református Egyház** december 30-ra hívta a presbitereit az új református házban való találkozásra, koccintásra. *(l. hír 8.o.)*

Szilveszter a Hungáriában: Lomniczy Józsi és Kesserű Zsuzsó beszélgetnek a kis időre megjelent *Hapcival*

- A Magyar Tudományosság Külföldön Elnöki Bizottság javaslatára a Magyar Tudományos Akadémia 2012. május 7-i hatállyal fölvette **Székásy Miklóst** köztestülete külső tagjának. A diplomát Pálinkás József, az MTA elnöke írta alá.

EZ-AZ

- *Hapci* ekképpen gratulál a Cserkészeknek, de az egész kolóniának is: „Valódi vastapsot érdemelt ki a Cserkészbál! Nem könnyű az igazi hagyományokat - akár úri, akár falusi szokásokat - megőrizni és ráadásul továbbadni. S mindezt olcsón, elegánsan és szépen - a mi Hungariánkban! Szép munka volt, **szép cserkészmunka** volt!"

- Áder János köztársasági elnök 2012. november 29-én a Magyar Köztársaság Érdemrend Középkeresztjét adományozta **Magyaródy Szabolcs öcs**. barátunknak. Indoklás: *„...könyvkiadói, szervezői és terjesztő tevékenységért, a pozitív magyarság és magyarság-kép kialakítása érdekében végzett munkája elismeréseként..."* - stb. Az átadásra a hamiltoni Római Katolikus Egyházközség szilveszteri mulatságán került sor, az ottawai magyar nagykövet, **Pordány László** rövid, ünnepélyes beszéde kíséretében. Szabolcs megjegyzése: „A Munkaközösségünknek szóló elismerés további munkára kötelez bennünket!" Tehát: további Jó Munkát!

- A Magyar Parlament december 11-i, ellenszavazat nélküli határozatával beiktatott egy új nemzeti emléknapot, amellyel ezentúl minden év január 19-én a magyarok megemlékeznek a németek Magyarországról való kiűzéséről, vagyis Európa történelmének eme mindeddig földolgozatlan, sötét fejezetéről. Ez a nap ui. az 1946-os deportálások kezdetét jelképezi. A bajor kiűzöttek köszönik a magyar népnek ezt a gesztusát.

Móricz János története: Legenda vagy valóság?

Interjú Zele Richárddal, az Üzenet az istenektől? című könyv szerzőjével

Kérdés: **Móricz János -** ***vagy spanyolul*** **Juan Moricz -** ***személye körül sok ellentmondásos hír terjed szerte a világban. A II. VH-t követően Argentínában telepedett le egy időre. Felvette az ország állampolgárságát is. Helyi közösségünk több tagja is jól emlékszik még rá. Sok idő telt el az óta, de a legenda tovább él. Ecuadorba vándorolt tovább, ahol állítólag fantasztikus felfedezést tett. Saját állítása szerint rálelt a*** **Cueva de los Tayos** ***barlangrendszerben egy aranykönyvtárra. A fémkönyvtár több ezer írásjellel ellátott lapból állt, amelyen ismeretlen civilizáció üzent az emberiségnek. - Ön mikor került kapcsolatba a témával? Egyáltalán miért határozta el, hogy könyvet ír a történetről?***

Zele Richárd: Körülbelül három évvel ezelőtt akadt a kezembe **Erich von Däniken** kötete. A *The Gold of the Gods* /A kozmosz üzenete/ című könyvben olyan fantasztikus módon van ábrázolva Móricz János felfedezése, hogy feltettem magamnak a kérdést: vajon mi lehet mindebből igaz? Valóban létezik a több száz kilométer hosszú mesterséges alagútrendszer? Létezhet-e olyan lelet együttes, ami a könyvben szerepel? Nagyon fontosnak tartottam, hogy reális alapon járjak utána a történetnek. Tanúkat, szakértőket szerettem volna találni, akiktől valós információkat szerezhetek.

K: ***Sokan gondolják azt, hogy jó lenne egy érdekes történetnek utánajárni. Egy rejtélyt kibogozni és reális módon feltárni azonban nem egyszerű dolog. Ön milyen módszerekkel dolgozott? Egyáltalán hogyan kezdett hozzá?***

ZR: Munkám java része nem volt túl izgalmas. Sok könyvtári háttérmunkát igényelt. Móricz János nyelvelmélete is nagyon érdekelt. Tudni szerettem volna például, hogy lehet-e bármilyen alapja annak, hogy Ecuador és Magyarország között közvetlen kapcsolat van. Móricz ezen elmélete - valószínűleg - nem állná ki a tudomány próbáját. De ez csak egy kis része az egész képnek. Engem elsősorban a misztikus barlangrendszer és a benne található állítólagos rovásos aranykönyvtár érdekelt.

K: ***Ha jól tudom mások is érdeklődtek a történet iránt. Stan Hall skót kutató expedíciót is szervezett, hogy kiderítse az igazságot.***

ZR: Valóban. 1976-ban megszervezte a történelem legnagyobb barlangkutató expedícióját, amin részt vett Neil Armstrong amerikai űrhajós is. Stan Hall lányával egyébként interjút is készítettem. Eileen Hall nagyon sok érdekes részletet árult el a történettel kapcsolatban.

K: ***Ez az a vonal tehát, ami közelebb vitte az ügy megértésében?***

ZR: Részben, de nem elsődlegesen. Könyvem főszereplője magyar. Munkája során körbeutazta a Földet. Személyében egy nagyon tapasztalt és világlátott embert ismerhettem meg. Ő többször is találkozott Móricz Jánossal 1981 és 1985 között. Riportot is készített vele, amit videóra rögzítettek. Közeli kapcsolata volt Móriczcal illetve üzlettársával, Czellár Zoltánnal.

K: ***Ha ez a személy ilyen érdekes információkkal rendelkezik, akkor miért hallgatott eddig? Hiszen bizonyára a közvéleményt igencsak érdekelhette volna, hogy mit nyilatkozott neki Móricz.***

ZR: Egyszerűen nem akart beszállni abba a szenzációhajhász versenybe, ami kialakult Móricz személye körül az utóbbi néhány évtizedben. Nekem azért nyilatkozott, mert úgy érezte, tartozik ennyivel ennek a különleges életúttal rendelkező embernek. A hitelesség jegyében úgy érzem sikerült végre egy reális alapokon nyugvó könyvet írnom, amely méltó emléket állíthat Móricz Jánosnak.

K: ***Ha jól tudom három évig kutatta a témát. Végül mire jutott? Mi lehet igaz és mi a fantázia terméke?***

ZR: A kérdés viszonylag egyszerű, a válasz viszont összetett. Én reális válaszlehetőségek után kutattam. Úgy érzem, ezeket sikerült megtalálnom a könyvemben. •

Kerestetések, családkutatások:

Ahogy a rendelkezésre álló hely engedi, igyekszünk időnként hírt adni sikeres kerestetés-megoldásrokól, család-összevezetésekről. Mindig öröm a megoldott kerestetés!

Tisztelt Haynalné, tisztelt Asszonyom!

Segítségét kértem, mivel apám másodfokú unokatestvére, Dr. Várnai (Wagner) István csendőrhadnagy 1948-ban az oroszok elől menekülve Argentínába emigrált. Szeretném megköszönni szíves közreműködését rokonaim felkutatásában! Annak ellenére, hogy személyesen nem ismerjük egymást, e rövid idő alatt is több levelet váltottunk **Wagner Erzsébet *Kuky*** unokatestvérünkkel, a húgommal együtt. Nagy örömöt szerzett, hogy megismerkedhettünk egy olyan (harmadfokú) unokatestvérrel, akiről eddig nem is tudtunk. Kár, hogy Kuky 2011-es magyarországi látogatásakor még nem tudtunk egymásról!

Első kapcsolatfelvételünk óta is lelkes olvasója vagyok az Ön jól szerkesztett AMH-jának. További jó munkát, és kint élő honfitársaimnak minden jót kívánok.

Tisztelettel üdvözlöm:

Wagner Gyula, Budapest

Az ember egy napon rádöbben arra, hogy az életben igazán semmi sem fontos. Sem pénz, sem hatalom, sem előrejutás, csak az, hogy valaki szeresse őt igazán.

(Goethe)

Mi történt?

Társadalmi hírek, események. (Rovatvezető: Bonczos Zsuzsa)

Az újesztendő küszöbén hálás szívvel és bizakodó lelkülettel köszöntelek, kedves olvasóm. Köszönöm, hogy 8 év alatt és még mindig szívesen olvasod írásaimat. Decemberben mindig elérzékenyülök. Hálát adok Istennek mindenért, amit az elmúlt évben megéltem, megéltünk, elértünk. Főleg azt, hogy egyáltalán elérkeztünk az év végéhez, és kérem, hogy adjon hitet, erőt és kitartást, hogy folytathassuk a reánk bízott feladatokat. Feladat? Küldetés? Igen, ezek még léteznek. Léteznek még ma is csodák, angyalok, önzetlenség, jóakarat - egyszóval: *szeretet*.

Karácsony táján, mióta az Angyal megszólalt: *„Nagy örömöt hirdetek néktek, mert megszületett a kis Jézus”* - a világ minden táján örülünk és egymásnak minden szépet és jót kívánunk. Miért? Mert így szokás, ez a hagyomány. Az angolszász világban a kis Jézusból jókedvű Mikulás lett. Az angyalok helyett rénszarvasok hozzák az ajándékot, és nem a karácsonyfa alá, hanem csizmába vagy harisnyába rejtik el a jó magaviseletű kicsinyeknek, sőt a nagyoknak is. Először Észak-Amerikában, ma már Dél-Amerikában is ez a hagyomány rögződött a gyermekek képzeletvilágában. Az USA-ban ezelőtt pár évvel Bush elnök csupán „ünnepi üdvözleteket” küldött több ezer postázott üzenetében. Ma, 2012-ben minden észak-amerikainak, felekezeti különbség nélkül december 25 ünnep.

*

Argentínában, decemberben általában inkább a nyári vakációra, évzáró ünnepekre, mint karácsonyra készülődünk. Az idén decemberben karácsonyi hangulatnak nyoma sem volt. November 8-án az egész országban óriási tömegek vonultak ki az utcára és tüntettek az ijesztő közbiztonsághiány, rohamos infláció és sorozatos villanyáram rövidzárlat miatt. Szokatlan hőségben, felvonó és léghűtés nélkül a városi lakosság türelmének a végére jutott. Panaszaikra választ nem kaptak. Kormányunk, élén harcias elnöknőjével minden erejét a hírszolgáltatás, a hírhálózatok jogainak korlátozására összpontosította. A médiára vonatkozó törvényt, amelynek a legfelső bíróság jóváhagyásával december 7-én kellett volna életbe lépnie, maga **Cristina Kirchner** szavaztatta meg a képviselőházzal, 3 évvel ezelőtt. Hónapok óta folyik a harc a kormány és a legerősebb ellenzéki hírhálózat, a **Clarín** ellen. A határidő lejárata előtt 2 nappal a **Clarín**, magánjogi és gazdasági bíróság segítségével, fellebbezett és tiltakozott a törvény két alkotmányt sértő cikkelye ellen. Szerintük a szólásszabadság. amely az alkotmány legfontosabb része, nemcsak az újságok hasábjaira, hanem a televízió és az Internet adásaira is vonatkoztatható. A **Kirchner** kormány viszont nem tűrheti, hogy a 2013-as választások idejében a hírszolgálat ne egy kézben, vagyis a kormány kezében legyen. A bíróság a szakadatlan nyomás hatására sem szavazta meg a megkövetelt *per saltum* gyorsfutamos eljárást, amellyel a legfelső bíróság határozata által kizárja minden fellebbezés lehetőségét. Egyelőre haladékot kaptak a döntéshez. Átmeneti fegyverszünet? Az új évben talán megtudjuk az eredményt.

A kormány „diadalünnepe” december 9-re előre tökéletesen meg volt rendezve. Minden nagy, látványos, történelmi jelentőségű ünnepség *régisseurje*, **Javier Grosman** most is eleget tett hírnevének. A média-törvény sikerének reményében és a demokrácia beköszöntésének 29. évfordulóján a Plaza de Mayót egy valódi szabadtéri színpaddá varázsolta. Ragyogó időben, zászlókkal ujjongott a nép **Cristina Fernández de Kirchner** beszéde alatt és után. **Amado Boudou** helyettes elnök, mint aki soha nem hallott a rágalmakról, szokott jó kedvében mutatta be a *Fiesta nacional y popular*-t. A kormány fiatal tagjai, a nép tömegeket vonzó, kedvenc énekesei, mint **Fito Páez** és **Charly García** a késő esti órákig szórakoztatták a tömegeket. Ki fizeti ezt a népünnepélyt? (*miti-ők...*)

Karácsonyi jó hír: visszakapjuk a ghánai kikötőből az elkobzott, hadihajónak minősített fregattot. Hazánk büszkeségét, a zászlós iskolahajót, amely évente viszi világkörüli hajózásra a kiképzendő tengerészeket, ezelőtt 74 nappal foglaltatták le az elnöknő által „gonosz keselyüknek” kikiáltott hitelezők**,** akik 11 év után még mindig követelik, „szipolyozzák” az argentin államot, mert nem kapják vissza a kölcsönadott pénzüket... A szerződtetett chartergép már viszi az előzőleg hazaszállított tengerészek helyébe a szükséges legénységet a hajóra.

*

Magyarország hangulatáról, helyzetéről ebben a hónapban nem írok. Nem kell büszkélkednem, sem szégyenkeznem azzal, hogy magyar vagyok. Ifjú barátaim, olvasóim azt tanácsolják, hogy ne vállaljak önkéntesen új feladatokat, ne háborogjak feleslegesen. Csak akkor segítsek, tanácsoljak, ha megkérnek rá. Szent Teréz már a középkorban intette az öregedő embert, hogy ne akarjon mindenhez hozzászólni.

Kolóniánk Eseményei

- December 7-én, pénteken délután nyitott a hagyományos, 3-napos karácsonyi vásár a Hungária Egyesületben. Ami évekkel ezelőtt magyar iparművészek, termelők termékeinek bemutatását és eladását szolgálta, az ma már egész Olivos és környékének kedvenc karácsonyi vásárjává nőtte ki magát. A ház földszinti, emeleti helyiségeiben, az udvaron, cserkészházban, könyvtárban, mindenütt nagy érdeklődéssel nyüzsgött a közönség. A főrendező **Tóth Endréné Göndör Emma,** aki maga is iparművész, segítőtársai a Hungária vezető hölgytagjai. Leányaimmal a megnyitóra mentünk ki, mert **Sebess Márti** (cserkészeknek: *Pudding*) találkozni akart gyermekkori barátnőivel, **Meleg Pirivel és *Csiki*vel**.

Szerző *állva,* Meleg Piri, Sebess Márti, Sebess Zsuzsi, Meleg *Csiki*

A látogatottság vasárnap délután érte el tetőfokát. Szülők, nagyszülők apró gyermekekkel érkeztek. Vártuk a Mikulást. Ilyen nagy, dörmögő, kedves Mikulást még soha sem láttunk! A gyermekek el voltak bűvölve, a Szent István Otthon elszánt, idős tagjai szintén. **Eva** főnöknő és **Maritta** ápolónő kíséretében 14-en elfogadták a háziasszonyok **Némethné Lenke, Lomniczyné Letti** és **alulírott** meghívását, és dacolva a hőséggel eljöttek szétnézni és velünk uzsonnázni. **Omar** gavallérosan teával, hűsítő itallal és fagylalttal kedveskedett ritkán látott vendégeinknek. Köszönjük! A Mikuláson, fagylalton kívül, még egy üdítő meglepetés is érte idős testvéreinket. **Bonapartian Edi, Kerekes Miki** és a **Lajtaváry testvérek** muzsikájára 4 szép fiatal leány ropta a csárdást, vidám néptáncot. Köszönjük! A vásár rendkívüli társadalmi sikerét a kolónia összetartó munkájának köszöni. Reméljük az anyagi siker sem maradt el!

Idős testvéreink nagyon élvezték a kiruccanást!

Sikeres Hungária hölgyek: Lomniczyné *Letti*, Kesserűné *Angyalka,* Némethné Lenke

- December 13-án a magyar nagykövetség nevében **Varga Koritár Pál**, az *Ars Hungarica* és a *Coral Hungaria* vezetőjével, **Leidemann Sylviával** az evangélikus templomban rendezte meg a hagyományos karácsonyi kántálás című koncertet. Ez a hangverseny már évek óta kolóniánk megható, bensőséges évzáró ünnepe volt a *Coral Hungaria* rendezésében: **Hohenlohe Senta** hercegnő támogatásával a magyar vegyeskórus minden év végén karácsonyi énekekkel örvendeztetett meg bennünket. *(l. alább külön recenziót).* Az elmúlt 2 évben a Hungáriában sajnos nagyon kevesen, de meghatottan, karácsonyi áhítattal telve készültünk az ünnepekre. Az idén a szép, kivilágított evangélikus templom színültig megtelt. Majdnem 2 évtized leforgása alatt kórusaink nagyot fejlődtek. Az *Ars Hungarica* koncertjein kórus és zenekar szerepel. A *Coral Hungaria* női kamarakórussá alakult át. Kolóniánk szerencséjére egy kitűnő magyar szoprán bukkant fel, **Varga Koritárné Betti** személyében. A karácsonyi koncert óriási sikere és látogatottsága bizonyítja, hogy **Leidemann Sylvia** nem hiába fekteti minden energiáját és tehetségét a magyar zeneművészét tanításába, terjesztésébe. Hálásan köszönjük a nagykövetségnek, hogy felkarolta ezt az áldásos munkát és egy ilyen szép évzáró ünneppel ajándékozott meg mindannyiónkat.

- A december 16-ra meghirdetett Zrínyi Kör ZIK-karácsonya, búcsú-ünnepe Benavidezről, a Honfi tanyáról a rossz idő miatt a Hungáriába került át. Megtartották, részt vettek, de a szokottnál kevesebben és - stresszben... Nem csoda! Január legelején három csoport indul hátizsákkal, vidáman cserkésztáborba. Ezt készíti elő éjjel-nappal, 3 telefonon és interneten, **Zaháné Lominczy Alexandra**. A szomszéd országokból 35 magyar fiatalt várnak, akik az idén az argentin magyarokkal együtt akarnak táborozni, vezetőképzésben részesülni. Jó munkát!

*

Tavaly azzal zártam az évet, hogy a gazdasági krízis miatt az emberek csak 2 hétre mennek nyaralni egy egész hónap helyett. Ma már arról írnak az utazási irodák, hogy csak 10 napra vagy egy hosszított hétre elegendő a nyaralásra szánt összeg. Az argentin statisztikai hivataloknak nem hiszek. Azt látom, hogy ebben a folyó évben a számos hosszított hétvégen tömve indult minden autóbusz az ország legtávolabbi helyeire is. A belföldi turizmus változatlanul virul. Az infláció miatt senkinek sincs megtakarított, befektetnivaló tőkéje. Így aztán év végére, nyaralásra, már nem marad, csak pár napra.

Akik dollárban gyűjtötték félretett pénzüket, most inkább elpengetik argentin pesóban - és kirándulnak. Milyen szép volt régen! Egyszer egy évben elutaztunk és postán küldözgettünk képeslapokat egymásnak. Postán csak az AMH-tól kaptam ünnepi köszöntőt!

A magam részéről tehát ezúton **kívánok Boldog új évet!** Gondoljuk meg, hogy az északi féltekén nem nyaraláson törik a fejüket, hanem szorgosan lapátoljak a havat!

Évzáró karácsonyi hangverseny

Az évad utolsó hangversenye a karácsony jegyében jött létre a Krisztus Keresztje evangélikus templomban, az *Ars Hungarica* rendezésében és a magyar nagykövetség meghívására. **Leidemann Sylvia** nagyon változatos programot állított össze, amelyet felváltva adott elő a *Coral Hungaria* női kara és az *Ars Hungarica* rendkívül felkészült énekesekből álló vegyeskara. Egyes számokban szerepeltek kísérőkként egy fiatalokból álló, de már jól összejátszó vonóskvartett, **Gabriel Santos** (fuvola és pikkoló szólók), **Juan Ufor** és maga a karmester, **Leidemann Sylvia**, (orgona). A *Coral Hungaria* remekelt a sokak által jól ismert tradicionális magyar karácsonyi ének előadásával, **Makkos Erzsébet** szólistaként is megszólalt.

Az *Ars Hungarica* kórus már többízben mutatta be idén, hogy milyen magas színvonalat képvisel. Ezúttal *Kodály Zoltán* és *Orbán György* művekkel bűvölte el a közönséget. Az *Esterházy Pál* gyűjtéséből származó *Harmonia Caelestis* több számában **Patricia González Ocantos** és **Rosana Alessio** énekelt duetteket, majd a gyönyörű hangú **Melisa Donozo** szóló áriákat, instrumentális kísérettel. A két kórus együttes fejezte be a koncertet *Kodály Zoltán Karácsonyi bölcsődalával*, amelyhez az erősen letompított fények nyújtották a kellő hangulatot. Az egész előadást meghatott csendben követte a templomot és az előtermet is zsúfolásig megtöltő közönség, amely az utolsó szám után hosszú, lelkes tapssal ünnepelte a szereplőket, élükön **Leidemann Sylviával**.

Az evangélikus templom méltó keretet nyújtott a szép koncerthez Fotó Balthazár

A hangversenyt követően a nagykövetség koktélra hívta meg a jelenlevőket: a kitűnő italokhoz a finom tálakat **Varga Koritárné Betti** asszonnyal együtt a *Coral Hungaria* hölgyei készítették. Külön köszönet jár **Heftyné Katónak**, aki a templom termeit rendelkezésre bocsátotta és minden szükséges részletben a rendezők segítségére állt.

Székásy Miklós

AZ ARGENTÍNAI MAGYAR HÍRLAP TÁMOGATÓI

Alapító Fővédnök: ***Rubido-Zichy Hohenlohe Senta*** (†)

Alapító Védnökök (2005):
Alitisz Constantino - Eickertné Rubido-Zichy Antoinette (†) - Gorondi István és Edith - Lomniczy József - Monostoryné Kövesligethy Ildikó - Móricz Istvánné - Papp Jenő - Takács István (†) - Zilahi-Sebess Jenőné Bonczos Zsuzsanna - Zombory István - Zöldi Márton

2005-től 2012-ig US$ 100.-on felüli adományozók (ábécésorrend):

(1x) B.Á. (Kanada) - Csesztregi Ferenc - Gosztonyi Attila - Jakab János (USA) - K.I. - Dr. Kraft Péter - Meleg Piroska - Sisa István (†) (USA) - Szekeres Zsolt - Tanyi József és Ildikó (Kanada) - Widmerné Kranauer Judit (Svájc) - ifj. Zaha Sándor és Alexandra - Zombory István
(2x) Grosschmid Mária (Mo) - Kurhelec János
(3x) Dr. Andrés Faragó - Gorondi István és Edith - Magyar Református Egyház - N.N.
(4x) Álvarezné Zöldi Viktória (Mexikó) - Pejacsevich Alexis - Mészáros Lászlóné Angéla - Kalpakian Ervin - Dr. Besenyi Károly
(5x) Dobosi Szabó Anikó - Erdődy József - Rubido-Zichy Hohenlohe Senta (†)
(6x) Dőry Ilcsi - Luraschiné Földényi Judith (Ausztria) - "Instituto Internacional de Artes Culinarias Mausi Sebess"
(7x) Móricz Istvánné
(8x) Dr. Alitisz Constantino - Dr. Farkas Ferenc - N.N. és N.N. - Dr. Némethy Kesserű Judit (USA) - Dr. Orbán László - Zilahi-Sebessné Bonczos Zsuzsa

2013:
- Luraschiné Földényi Judith (Ausztria)
- Dobosi Szabó Anikó
- Hamza István és Emőke (USA)
- N.N.
- Widmerné Kranauer Judit (Svájc)
- Tanyi József és Ildikó (Kanada)
- Dr. Orbán László

MAUSI SEBESS

El instituto latinoamericano de artes culinarias más premiado del mundo

Sus certificados son un testimonio de calidad, refinamiento y estilo que lucen profesionales de 33 nacionalidades en 44 países del mundo

MAUSI SEBESS

Calidad mundial indiscutida

Av. Maipú 594 (1638) Vicente López, Buenos Aires, Argentina
Tel.:54 11 4791-4355 - info@mausiweb.com – www.mausiweb.com

Desensyl®
Con Pluronic F-127 - Citrato Disódico - Bifluorado

- CREMA DENTAL DESENSIBILIZANTE
- ANTICARIES
- ANTIPLACA

PRESENTACION:
POMOS MULTILAMINADOS
CON 100 GRAMOS.

C.O.R.A APROBADO
Gador
Al Cuidado de la Vida
http: //www.gador.com.ar

Argentínai MAGYAR HÍRLAP
Az argentínai magyarok független folyóirata
Kiadó-szerkesztő: Haynalné Kesserű Zsuzsánna
Rovatvezető Bonczos Zsuzsa
Szerkesztőségi iroda: Bonapartianné Graul Trixi
L. Monteverde 4251 - (1636) Olivos - Buenos Aires
Tel./Fax: (54-11) 4711-1242 amh.argentina@gmail.com
http://epa.oszk.hu/amh http://efolyoirat.oszk.hu/amh
www.argentinaimagyarhirlap.blogspot.com

A Jóisten tartsa meg továbbra is drága Adakozóink jószokását, mert ez létkérdése az AMH-nak! Hálás köszönet!

60 éves a
Zrínyi Ifjúsági Kör
BUENOS AIRES

Dr. Farkas Ferenc
ügyvéd
Carlos Pellegrini 743
p. 10. of. 45, Buenos Aires
Tel.: 4322-0902
Kérjen órát

Dra. Gabriela Szegödi
Abogada
Estudio 4372-6844
15-5026-4512
gabriela_szegodi@yahoo.com.ar

Dra. Daniela Bordalejo
Dr. Martín Puricelli
Médicos Psiquiatras
Consultorio:
15-5325-2078 4823-9347

HKK
HUNGÁRIA KÖNYVBARÁTOK KÖRE - HKK
KÖLCSÖNKÖNYV- ÉS LEVÉLTÁR
Hivatalos órák: A hó 2. és 4. péntekén 19 - 21 óra.
Hungária Egyesület 1. em.
Pje. Juncal 4250, Olivos Tel. 4799-8437
haynal@fibertel.com.ar

- A megjelent írások nem fejezik ki szükségszerűen a szerkesztő véleményét, és azokért minden esetben szerzőik felelősek.
- Kéziratokat, fényképeket nem őrzünk meg és nem küldünk vissza. Javítás és rövidítés jogát fenntartjuk.
- Szabályosan gépelt, kijavított, és e-mailen beküldött írások a közlésnél előnyben részesülnek.
- Hirdetéseket csak a hirdetési díj befizetése után közlünk.

A MÁRCIUSI számra a lapzárta: február 10
Anyag és hírek beküldésére
(54-11) 4711-1242
amh.argentina@gmail.com

INTÉZMÉNYEINK / NUESTRAS INSTITUCIONES

Ifjúsági Csoportok - Actividades Juveniles

EMESE Kultúra és Ifjúságfenntartó Testület - *Asociación Cultural EMESE, Patrocinadora de las Instituciones Juveniles Húngaras de la Argentina.* Pje. Juncal 4250, (1636) Olivos, Bs.As. Tel. 4794-4986 - emese_zik@arnet.com.ar

39.sz. Magyarok Nagyasszonya lcscs. - *Agrupación de Guías Húngaras N° 39 Magyarok Nagyasszonya.* Pje. Juncal 4250, (1636) Olivos, Bs.As. Tel. 4723-4988 - edithhaynal@hotmail.com

18sz. Bartók Béla cscs. - *Agrupación de Scouts Húngaros N° 18 Bartók Béla.* Pje. Juncal 4250, (1636) Olivos, Bs.As. Tel. 4790-7081 - andres_la17@hotmail.com

Külföldi Magyar Cserkészszövetség Dél-Amerikai Körzet - *Distrito Argentina de la Asociación de Scouts Húngaros in exteris.* Pje. Juncal 4250, (1636) Olivos, Bs.As. - lomniczymatyas@yahoo.com.ar -15-5703-1800

REGÖS Magyar Néptáncegyüttes - *Conjunto Folklórico Húngaro Regös* - Pje. Juncal 4250, (1636) Olivos, Bs.As. www.regosargentina.com.ar Tel. 4799-4740 - edibon1@yahoo.com

Zrínyi Ifjúsági Kör (hétvégi magyar iskola) - *Círculo Juvenil Zrínyi - Colegio Húngaro.* Pje. Juncal 4250, (1636) Olivos, Bs.As. 4794-4986 azaha@arnet.com.ar

Művészet, Zene, Kultúra - Arte, Música, Cultura

Ars Hungarica Kultúra- és Zeneterjesztő Civil Szervezet - *Ars Hungarica, Asociación Civil de Música y Cultura* - szekasym@gmail.com -

Coral Hungaria - sleidemann@fibertel.com.ar - Cuba 2445, (1428) Buenos Aires. Tel. 15-3623-4345 - www.arshungarica.com.ar

Hungária Könyvbarátok Köre kölcsönkönyv- és levéltár - HKK - *Biblioteca Húngara* – Pje. Juncal 4250, 1° piso. (1636) Olivos, Bs. As. Tel. 4799-8437 - haynal@fibertel.com.ar

Magyar Színtársulat: Álomgyár a Hungáriában. zolyomikati@fibertel.com.ar

Spontán Színpad: Grabner István istvangr@yahoo.com.ar

Klubok - Clubes

Hungária Egyesület - *Club Hungária, Asociación Húngara en la Argentina.* Pje. Juncal 4250, (1636) Olivos, Bs.As. Tel. 4799-8437 / 4711-0144 - hungariabuenosaires@gmail.com

Valentín Alsinai Magyar Dalkör - *Coro Húngaro de Valentín Alsina.* Av. Gral. Viamonte 2635, (1822) Valentín Alsina, Bs.As. Tel. 4244-1674

Iskolák - Colegios

Angolkisasszonyok Intézete (Ward Mária) - *Colegio María Ward.* Calle 43 N° 5548, (1861) Plátanos, Bs.As. Tel. 4215-1052

Szent István Kollégium - *Colegio San Esteban.* Anasagasti 202, (8400) San Carlos de Bariloche, Río Negro. Tel. 02944-42-0404 - colegio@sanesteban.edu.ar - www.sanesteban.edu.ar

Szent László Iskola - *Colegio San Ladislao.* M. Moreno 1666, (1636) Olivos, Bs.As. Tel. 4799-5044 - sladislao@ciudad.com.ar

Sport - Deportes

Hungária Vívó Csoport - *Esgrima Club Hungária.* Pje. Juncal 4250, (1636) Olivos, Bs.As. Tel. 4755-6709 - andresgrabner@yahoo.com

Egyházak - Iglesias

"Krisztus Keresztje" Magyar Evangélikus Gyülekezet - *IELU - Congregación Evangélica Luterana Húngara "La Cruz de Cristo"* - Amenábar 1767 - (C1426AKG) Buenos Aires. Tel. 4503-3736 - cvhefty@yahoo.com.ar - www.lacruzdecristo.com.ar

Magyar Református Egyház - *Iglesia Reformada Húngara* - **ideiglenes cím** - Aráoz 1857, (1414) Bs. Aires. Tel. 4799-2527 - mariabenedek@arnet.com.ar

"Mindszentynum Zarándokház" Magyar Katolikus Káplánság - *Asociación de los Húngaros Católicos en la Argentina* - Aráoz 1857, (1414) Buenos Aires. Tel. 4864-7570 - info@mindszentynum.org

Intézmények - Instituciones

Argentínai Magyar Intézmények Szövetsége - AMISZ - *Federación de Entidades Húngaras de la República Argentina (FEHRA)* - Aráoz 1857, (1414) Buenos Aires. Tel. 4542-9877 - nvattay@telecentro.com.ar

Argentin-Magyar Kereskedelmi és Iparkamara - *Cámara Argentino-Húngara de Comercio e Industria.* - www.camara-hungara.com.ar - Tel. 15-4193-6752 - info@camara-hungara.com.ar

Magyar Segélyegylet "Szent István Öregotthon" - *Asociación Húngara de Beneficencia "Hogar de Ancianos San Esteban"* – Pac. Rodríguez 6258 (ex 1162), (1653) Chilavert, Bs.As. Tel. 4722-0098 / 4729-8092 - hogarhungaro@hotmail.com

Magyar Irodalmi és Kultúrtársaság - *Asociación Literaria y Cultural Húngara.* M. Moreno 1666, (1636) Olivos, Bs.As. Tel. 4799-5044 / 6141 - - jakabterek@fibertel.com.ar

MHBK - Magyar Harcosok Bajtársi Közössége - *Comunidad de Camaradería de los Ex Combatientes Húngaros en la Argentina* – J.B. Justo 183, (1602) Florida, Bs.As. Tel. 4796-0176 / 15-4949-9640 - vferlolo@fibertel.com.ar

Szent István Kör - *Círculo de San Esteban.* M. Moreno 1666, (1636) Olivos, Bs.As. Tel. 4783-6462 - jakabterek@fibertel.com.ar

Vitézi Rend Argentínai Csoport - *Orden de los Caballeros Vitéz. Capítulo Argentino.* Tel. (5411) 4715-2351 - nvattay@telecentro.com.ar

Vidék - Interior del País

Barilochei Magyar Egyesület - *Asociación Húngara de Bariloche* – Mitre 213, 2°, of.8, (8400) Bariloche, Prov. de Río Negro. Tel. 02944-430282 luiseduardostany@hotmail.com

Chacoi Magyar Egyesületek:
- ***Colectividad Húngara de Cnel. Du Graty*** – M. Moreno N° 12, (3541) Coronel Du Graty, Prov. de Chaco. Tel. 03735-498-649
- **Villa Ángela-i Magyar Egyesület** - ***Sociedad Húngara de Socorros Mutuos*** – Hungría 150, (3540) Villa Ángela, Chaco. Tel. 03735-420-939

Córdobai Magyar Kör - *Círculo Húngaro de la Provincia de Córdoba.* Recta Martinolli 8611, Barrio Villa Belgrano, Córdoba. Tel. 0351-481-8531 / 0351-156-144-070 - filipanicslili@gmail.com

Santa Fe-i Magyarok Társasága - *Agrupación Húngaros de Santa Fe (capital)* - 9 de Julio 6345, (3000) Santa Fe. Tel. 0342-469-5500 - zoltanhorogh@hotmail.com

Esta edición fue impresa en **IMPRENTA ALFA BETA S.A. 4522-1855**